

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A. Z. S.
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL XLVIII
IULIE — AUGUST 1970

CURIERUL ADVENTIST
ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S
DIN
REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

C U P R I N S

<i>O zi minunată</i>	V. Florescu
<i>Neprihănirea mea</i>	C. Chiorăscu
<i>Meditație (versuri)</i>	Titu Zamfir
<i>Responsabilitatea</i>	C. Adv
<i>Împăcarea cu Dumnezeu</i>	Alex. Delea
<i>Egoismul - lăcomia</i>	V. Laszlo
<i>Consacrări de pastori</i>	D. Popa
<i>Darul vorbirii</i>	H. G
<i>Duhul sfânt</i>	M. Uba
<i>Rugăciunea</i>	H. Artinian
<i>Hristos temelie Bisericii</i>	C. Adv
<i>Părerea lui Isus despre Sine</i>	V. Florescu
<i>Psalmul fericirii (versuri)</i>	H. Artinian

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă Românie. Apare la două luni sub conducerea unui comitet.

Redacția și administrația

București — Str. Labirint nr. 116 — Sectorul 4 — Telefon: 21.59.60

Redactor :
DUMITRU POPA

23

AUGUST

1970

D. POPA

Ca în fiecare an, cea de a XXVI-a aniversare a zilei de 23 August găsește țara întregă înveșmîntată în straie de sărbătoare. Simfămintul bucuriei, al dîrzeniei și hotărîrea de a imprima destinului țării noastre drum spre libertate și pace, face ca an de an și zi de zi, poporul nostru să înscrie pagini de epopee națională, cimentîndu-se mai puternic, mai profund, unitatea indestructibilă a țării, a fiilor ei, în jurul conducerii noastre de stat făuritoare a României de astăzi, care se afirmă cu putere în contemporaneitate.

În faldurile ce flutură la cele mai înalte cote ale șantierelor României moderne, pe verticalele monumentale ale țării, se deslușește aria orizontală larg cuprinzătoare ce înscrie în laturile ei, țara întregă.

În pasul cadențat și chipul săpat în bronz al armatei noastre defilînd sub flamuri tricolore, am văzut dăruirea totală și plină de eroism a a-

cestor fii ai patriei noastre, în zilele de crîncenă luptă cu stihiiile dezlănțuite ale naturii, în zilele lui Mai 1970.

În zîmbetul zglobiu și gingaș al tinerelor vlăstare, se reliefează încrederea fără de margini a acestora, în cei ce conduc destinele acestei țări, asemenea încrederii și iubirii ce o au față de părinții lor.

În șirurile neîntrerupte ale oamenilor muncii, am văzut garanția izbînzilor în lanț; hotărîrea lor nestrămutată de a înscrie și mai departe pe steagurile biruințelor, noi date, noi cifre, care să confere țării dreptul de a se afla în avangarda țărilor lumii în lupta pentru pace și progres social.

August 1970, găsește țara întregă cuprinsă în ritmul fierbinte al strădaniei naționale de a îndepărta consecințele dezastruoase ale calamităților naturale ce s-au abătut cu furie asupra țării și de a continua să-și respecte angajamentele luate, prin împlinirea planurilor pe anul în curs.

Resursele spirituale și materiale ale poporului nostru ne îngăduie să ne bucurăm în această minunată și sărbătorească zi, de biruințele prezente și viitoare.

Succesele acestor 26 de ani constituie o suficientă garanție a realizărilor de mîine.

Iată pentru ce mi se pare că mai mult ca pînă acum — în această strălucită aniversare a zilei de 23 August, în unduirea plăcută a steagurilor desfășurate larg astăzi, în chipurile și zîmbetele minunațiilor fii ai acestui strămoșesc pămînt, în toată manifestarea întregii țări, a întregii ființe a României Socialiste, în expresiile creatoare de destin a Conducătorilor țării noastre, în cîntecul muncii creatoare ce acoperă țara, vedem destinul fiecăruia dintre noi, destin ce se confundă cu destinul națiunii — libertate, pace, progres. Condiții ale împlinirii personalității noastre naționale.

E P O P E E A

DIN MAI 1970

D. POPA

Cînd furia nestăpînită a stihțiilor naturii declanșează cataclisme de proporții nebănuite, nu este timp nici de lamentat, nici de disperare paralizantă, ci de acțiune. De luptă, de dăruire altruistă pentru a veni în ajutorul celor mai loviți decît tine. Moment prielnic ca Samariteanul să-și facă datoria. Moment de a-ți valorifica viața dimensionînd-o cu a zecilor de vieți ce așteaptă de la tine... totul.

Este știut că în urma ploilor deosebit de abundente căzute în prima parte a lunii mai a.c., cum și a topirii unei mari cantități de zăpadă în zona muntoasă a țării, a revărsării riurilor Mureș, Someș, Bistrița, Oltul ș.a., asociate cu mari viituri de ape de pe versanții munților, au fost inundate mari suprafețe de teren, localități, orașe, provocîndu-se

pagube materiale și pierzîndu-se vieți omenești.

Ceea ce te izbește în legătură cu aceste calamități ce s-au abătut asupra României, este imposibilitatea de a le găsi un precedent. Nimeni nu poate face nici o paralelă. Ceea ce s-a întîmplat în trecut, pare o joacă de copil, prin alăturarea cu cataclismul din 12—13 mai curent. Nimeni nu bănuia ce avea să urmeze. În cîteva ore, ca la un cutremur, ca la o erupție vulcanică, toate și-au ieșit din făgașul lor. Unică în felul ei, catastrofa din mai 1970, nu poate fi comparată decît cu ea însăși.

Departa de a fi un nonsens, titlul acestor rînduri subliniază epopeea eforturilor și dăruirii pline de abnegație a țării întregi, pentru a face față situației și pentru a salva și ocroti bunurile țării, ale noa-

stre, ale tuturor. Eroismul ostașilor în luptă cu valurile înfuriate, eroismul multor fii ai acestui minunat pămînt. Eroismul miilor de anonimi, care au muncit zi și noapte la Arad, insula mare a Brăilei, la Galați și pretutîndeni pentru stăvilirea apelor și salvarea a tot ceea ce s-a putut salva.

Au fost simțite pînă la cele mai îndepărtate colțuri ale țării, acțiunile prompte și atotcuprinzătoare ale Conducerii noastre de Stat, hotăriri care au fost salvatoare și eficiente.

Odată cu acțiunea unitară a întregii noastre țări, Cultul Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România, prin Comitetul de Conducere al Uniunii, și-a exprimat simțămintele și hotărîrea sa prin următoarea telegramă :

Domnului Nicolae Ceaușescu

Președintele Consiliului de Stat al Republicii Socialiste România și
Președinte al Consiliului Național al Frontului Unității Socialiste

— L o c o —

În aceste împrejurări grele prin care trece țara noastră, ca urmare a calamităților naturale ce s-au abătut asupra unor regiuni ale Patriei noastre,

Conducerea Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România în dorința de a se alătura impresionanței solidarității a tuturor fiilor țării, de a veni în ajutorul celor sinistrați și a-și aduce aportul la înlăturarea cât mai grabnică a urmărilor pricinuite de aceste calamități, dintr-un sentiment de datorie umană și patriotică cum și din iubire și compasiune față de cei în suferință, la chemarea adresată țării de Excelexența Voastră a hotărât :

— Punerca la dispoziția Organelor de Stat ce coordonează lucrările de ajutorare a sinistraților suma de lei 200.000.

Întregul personal de conducere din cadrul Cultului hotărăște să subscrie salariul lor pe două zile la Fondul general de ajutorare a sinistraților, iar pastorii și întregul personal administrativ al Cultului, salariul lor pe o zi, venind astfel în sprijinul celor calamități.

Conducerea cultului a făcut apel la toți deservenții Cultului Adventist de a se alătura oricărei inițiative a Comandamentelor de apărare contra inundațiilor și a-și aduce aportul lor personal și al credincioșilor lor în vederea sprijinirii efective și generale a efortului țării de înlăturare a urmărilor acestor calamități.

Conștienți de încercările prin care trecem, dorim să Vă asigurăm că prin acțiunile noastre și ale credincioșilor noștri, ne solidarizăm cu eforturile întregului nostru popor, căutând să facem tot ceea ce este posibil ca prin Organismele de Stat create în acest scop să ne aducem contribuția noastră la restabilirea vieții normale în toate regiunile țării ce au avut de suferit în aceste zile.

În numele Comitetului Uniunii de Conferințe al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea din Republica Socialistă România,

Președinte :
I. Tachici

Secretar :
D. Popa

În aceste momente de grea încercare, poporul român a fost înconjurat de solidaritatea opiniei publice mondiale. Din partea a 65 de țări și a unor organizații internaționale, societăți de Cruce Roșie, organizații obștești și profesionale, firme și organizații economice, asociații și culte religioase, prietenii ai României, țara noastră a primit ajutoare.

Printre cultele religioase din străinătate, au fost și organizații ale Bisericii Adventiste. Cităm din presa zilei unele din aceste contribuții.

Scînteia 29 mai 1970

La rîndul său președintele Societății „Secour adventiste” din Franța, Roger Fasnacht, a oferit 10 corturi de familie, 150 paturi, 200 pături, lapte praf, 1.500 Kgr. îmbrăcăminte.

Scînteia 30 mai 1970

După un prim ajutor, Societatea „Secour adventiste” a mai donat filtre de apă și generatoare electrice.

Scînteia 6 iunie 1970

Asociația „Secour adventiste” din Paris, a oferit un nou ajutor de 9 tone constînd din lapte praf, orez, zahăr și paste făinoase.

Scînteia 12 iunie 1970

Misiunea adventistă din Elveția a oferit noi ajutoare pentru zonele sinistrate din România. Pînă acum această misiune a trimis în țara noastră 45 tone bunuri diferite, în valoare de 500.000 franci elvețieni.

Scînteia 12 iunie 1970

Biserica adventistă din Belgia a donat 6990 Kgr. de îmbrăcăminte, încălțăminte și medicamente.

România Liberă 16 iunie 1970

Biserica adventistă din Jugoslavia a donat 10.000 dinari noi.

România Liberă 20 iunie 1970

Conducerea bisericii Adventiste din Varșovia a contribuit la fondul de ajutorare cu 5.000 zloți și cu obiecte de îmbrăcăminte circa 300 Kgr.

România Liberă 21 iunie 1970

Membrii comunităților adventiștilor din Berlin (R. D. Germană) au oferit un CEC în valoare de 7.000 mărci.

Scînteia 24 iunie 1970

Biserica adventistă din Belgia a făcut o nouă donație constînd în medicamente, alimente, îmbrăcăminte și materiale electrice de uz casnic în greutate totală de circa 4,5 tone.

România Liberă 2 iulie 1970

Organizația adventistă din R. F. Germană a depus la Timișoara 9 tone îmbrăcăminte și alimente.

Organizația adventistă din Austria a trimis 10.550 Kg. îmbrăcăminte și pături.

România Liberă 10 iulie 1970

Societatea de binefacere a misiunii Adventiste din Austria „Wohlfahrtswerke der Adventmission” a făcut o nouă donație de 10.000 șilingi.

Cu ocazia aducerii acestor generoase contribuții pentru înlăturarea urmărilor acestei catastrofe, ne-au vizitat țara următorii frați, care au rămas cîteva zile în țară, vizitînd locurile sinistrate, avînd convorbiri cu autoritățile de resort din țara noastră și bucurîndu-se de întîlnirile cu frățietatea noastră adventă, cu frații din conducerea bisericii noastre :

Franța :

*Roger Fasnacht, director al Organizației Adventiste „Secour Adventiste”
Lavanchy Jean, Consilier Uniunea A.Z.S. Franco-Belgiană
Fayard Maurice, pastor
Denise Fasnacht — din conducerea Organizației Adventiste „Secour Adventiste”
Veper Jean Claude — Casier la „Secour Adventiste” Paris.*

Ceaușescu în toate zonele calamitate, analizele făcute la fața locului împreună cu organele locale, măsurile concrete stabilite cu acest prilej, au avut un rol hotărâtor pentru înlăturarea urmărilor calamităților și normalizarea activității economice și social culturale.

Puhoaiile pustiitoare au trecut. Țara întreagă, Conducerea de Stat și forul legiuitor al țării au luat măsuri ca să se depășească aceste momente grele. Concomitent cu șantierele de pină acum ale țării, s-au ridicat și se ridică șantiere ale refacerii. Natural, că alături de eforturile mari pe care le face statul trebuie ca și participarea largă a populației, a fiecărui cetățean, ca prin munca patriotică să se recupereze pagubele suferite, și să se asigure continuitatea dezvoltării impetuoase a patriei noastre, Republica Socialistă România.

Iată de ce punem în atenția întregii noastre frățietăți, datorită ce ne revine de a fi alături de efortul național, de fiecare dintre fiii acestui pământ străbun, aducându-ne aportul nostru neprecupețit la refacerea și dezvoltarea satelor și orașelor noastre.

Facem un apel stăruitor la toți frații noștri, ca fiecare la locul muncii sale, pe măsura puterii fiecăruia, să fie alături de tovarășii săi de lucru, să răspundă din toată inima tuturor apelurilor pentru îmfăptuirea măsurilor luate pentru înlăturarea efectelor calamităților naturale din primăvara acestui an, pentru refacerea căminelor distruse, reactivarea ogoarelor și impulsionearea economiei la îndicții ce mai avansați, după îndemnul Cuvintului Scripturii ce ne spune: „Tot ce găsește mâna ta să faci... să faci cu toată puterea“, cu toată dragostea, cu pricepere și conștiințiozitate.

Elveția :

Laich Johann — Consilier la Uniunea A.Z.S. din Elveția
Wälti Fred — Consilier la Uniunea A.Z.S. din Elveția
Nacht Pierre — funcționar la Casa de Editură din Lausanne
Bischoff Radolphe — prezbiter al unei Comunități.

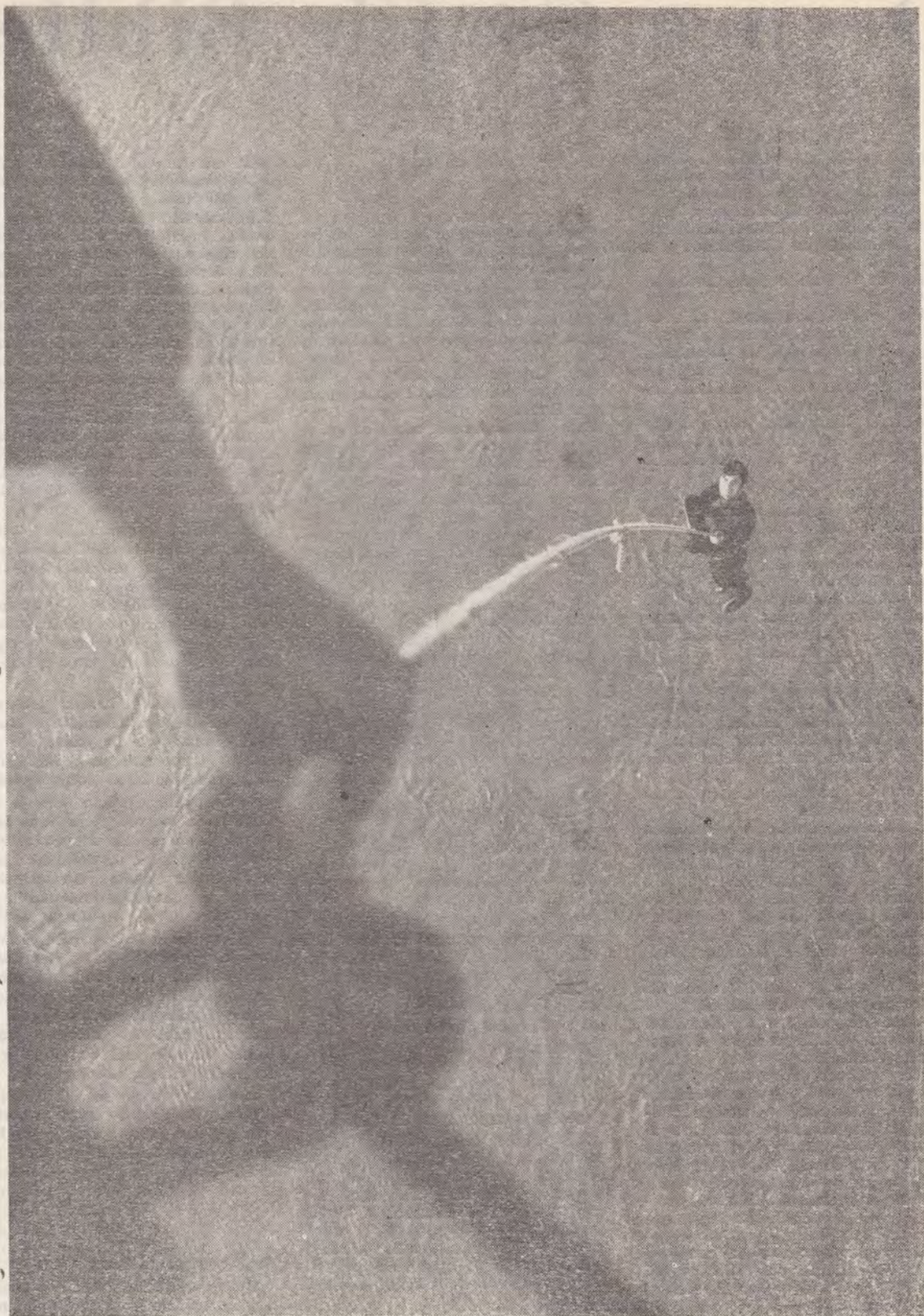
Belgia :

Merck Roger — Casier la Uniunea A.Z.S. Franco-Belgiană
Lutters André pastor și consilier la Conferința A.Z.S. din Belgia

Austria :

Stronegger Ferdinand — Secretar Uniunea A.Z.S. Austria
Schneider Rudolf, prezbiter de Comunitate în Viena
Kinder Alois, responsabilul atelierelor Seminarul A.Z.S. Bogenhafen
Krämer Paul, responsabil al Centrului de Binefacere din Viena.

Promptitudinea măsurilor luate, prezența nemijlocită a Conducerii noastre de Stat, a Excelenței Sale Domnului Nicolae

Despre Cărțile Bibliei

V. LASZLO

Cînd se pune întrebarea: Cît poți crede din Biblie? adesea se aude răspunsul asigurător — cu o deosebită accentuare a primului cuvînt: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu”. 2 Tim. 3,16.

Însă cît trebuie cuprins în acest „toată”?

Cînd se dă răspunsul, unii se gîndesc la cele șasezeci și șase de cărți ale Bibliei alții se gîndesc la cele șasezeci și șase plus încă un număr de alte cărți, cunoscute îndobîște ca Apocrife.

Vechiul Testament acceptat de unii se termină cu cartea lui Maleahi, iar de alții se termină cu A doua Macabei.

În unele Vechi Testamente, Daniel are numai douăsprezece capitole, în altele patrusprezece.

Cum este corect? După așa multe secole, se pune oare e serioasă întrebare cu privire la autenticitatea documentelor biblice?

După cum se vede Isus totdeauna și-a exprimat increderea în Biblia pe care o folosi.

Într-o zi după învierea Sa, El spuse ucenicilor că „trebuie să se îplinească tot ce este scris despre Mine în Legea lui Moise, în prooroci și în Psalmi”. Luca 24,44.

Prin aceste cuvinte Isus dădu gir cărților Vechiului Testament așa cum se obișnuia să fie aranjate în acele zile.

Cu trecerea anilor, cu scrierea cărților Vechiului Testament, ele ajunseră să fie aranjate în aceste trei grupe sau împărțiri.

Primele cinci cărți ale Bibliei alcătuiau grupa „Legea” sau „Legea lui Moise”.

Josua, Judecători, Samuel, Regi, Isaia, Ieremia, Ezechiel și cei doisprezece profeți mici alcătuiau grupa „prooroci” sau „profeți”.

Restul de cărți ale Vechiului Testament alcătuie cea de a treia grupă „Scrierile”.

Cele treizeci și nouă de cărți din aceste trei grupe alcătuiau canonul Vechiului Testament. „Canon” înseamnă „lege” sau „regulă”. O carte „canonică” este una care se încadrează în regula unei anumite măsurii consacrate.

În primul ani ai bisericii creștine, încă douăzeci și șapte de documente ajunseră a fi socotite ca încadrîndu-se în măsura consacrată și în cele din urmă fură grupate în canonul Noului Testament.

Însă cele șasezeci și șase de cărți canonice nici de cum nu alcătuiau singurele cărți religioase folosite, socotite biblice. De fapt, erau mult mai multe cărți socotite necanonice decît cele acceptate ca avînd autoritate.

Multe dintre acestea fură scrise în răstimpul dintre Testamente și aveau nespuse de multe asemănări cu cărțile care alcătuiau deja canonul. Ele purtau titluri ca acestea: Înțelepciunea lui Solomon, Ecclesiasticul, Epistola lui Ieremia, Iudita, Tobit, Bel și Balaurul, Cartea întâia și a doua a Macabeilor, Cărțile lui Adam și Eva, Martirajul lui Isaia, Prima și a doua Enoh.

Cam douăsprezece dintre acestea ajunseră să fie socotite de Iudeii ce trăiau în afara Palestinei drept indestul de importante ca să merite includerea laolaltă cu celelalte cărți ale Vechiului Testament. În cele din urmă ele deveniră o parte integrantă din traducerea grecească a Vechiului Testament care fu pregătit în cursul secolelor trei și doi dinaintea de Hristos pentru Iudeii din Egipt ce vorbeau grecește. Această versiune a Vechiului Testament numită Septuaginta, ajunsese larg folosită în Biblie a primei biserici creștine.

Cei care încă dau o atenție deosebită acestor cărți lăturălnice sînt fericiți să arate că Timotei era grec. Fapte 16,1. Și deci, în mod firesc, el folosi Septuaginta, iar Septuaginta cuprîndea și cărțile lăturălnice. Ca urmare, cînd Pavel scrise: „Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu”, oare el se referea la fel atît la cărțile lăturălnice ale Vechiului Testament cît și la cele canonice?

De aceea, este de mare însemnătate tilcuirea textului grecesc din 2 Tim. 3,16, așa cum este redat în versiunea românească de Nitulescu cum și în alte versiuni: „Orice scriptură insuflată de Dumnezeu și (este) folositoare”.

Aceasta vrea să spună că apostolul reamîntea lui Timotei că, deși erau răspîndite multe scripturi, numai scriptura cea insuflată de Dumnezeu este de folos.

Evreii mai conservativi, îndeosebi cei care se preocupau mai îndeaproape cu păstrarea Vechiului Testament ebraic, niciodată nu acceptară cărțile lăturălnice drept canonice. Mai de grabă ei le socotiră „apocrife”, sau „contra-făcute”, probabil vrînd să spună că meritau să fie retrase din circulație ca false sau eretice.

Pe cînd eruditul catolic Jerome învăța ebraica spre a se pregăti în vederea revizuirii Bibliei Latine, el personal ajunse la convingerea că toate cărțile lăturălnice Vechiului Testament nu se încadrau măsurii consacrate. El stăruia ca

toate cărțile care nu erau cuprinse în canonul ebraic să fie declarate apocrife.

În cursul secolelor mulți alți teologi învățați cum și conducători de biserici se alăturară poziției lui Jerome. Pînă și Cardinalul Cajetan, împotrivorul lui Luther la Augsburg în 1518, afirmă că este de acord cu canonul ebraic și stăruia ca pe acele cărți declarate de Jerome drept apocrife să nu se pună temei ca puncte de doctrină.

În ciuda acestui fapt, Apocrifele își păstrară locul tradițional în Latina Vulgata cum și în versiunile Vechiului Testament făcute mai de grabă de pe textul Latin decît de pe originalul ebraic și aramaic.

În Biblia germană pe care o lucră în 1534, Luther adună cărțile apocrife la un loc între cele două Testamente și le dădu titlatura: „APOCRIFA — adică acele cărți care nu sînt socotite deopotrivă cu Sfintele Scripturi dar totuși sînt de folos și bine a fi citite”.

Ca o reacție a criticii protestante, Conciliul din Trent, la 8 Aprilie 1546, hotărî că în afară de trei, cărțile apocrife să fie permise drept sacre și întru totul canonice.

Cum poate aprecia cineva care cărți sînt demne de încredere? Ce se poate spune despre celelalte cărți socotite ca necanonice? După ce măsură poate fi socotită o carte ca „necorespunzătoare” sau „neîncadrată” în regula consacrată?

Istoria originii cărților lăturălnice ne procură citeva fire conducătoare sau chei de dezlegare a problemei. Nu ar trebui trecute cu vederea părerile secolelor de credincioși. Însă în ultima analiză, nimic nu este mai convingător decît însăși citirea acestor cărți.

Doar cîteva grupe dintre primii creștini acceptară drept autoritate unele din cărțile apocrife ale Noului Testament, însă aproape unanimă părere a întregii biserici creștine a fost că toate cărțile de pe de lături ale Noului Testament nicidecum nu se încadrează demnității și bunului simț al celor deja recunoscute drept canonice.

Cărțile apocrife ale Vechiului Testament au fost numite „pseudepigrava”, cu înțelesul de „greșit denumite”. Multe dintre ele cu-

(Continuare la pag. 24)

DUHUL SFÎNT

ÎN VIAȚA BISERICII

C. ALEXE

Isus a stătut în picioare și a strigat: „Dacă însetează cineva, să vină la Mine, și să bea.

„Cine crede în Mine, din inima lui vor curge riuri de apă vie, cum zice Scriptura.

„Spunea cuvintele acestea despre Duhul, pe care avea să-L primească cei ce vor crede în El. Căci Duhul Sfint încă nu fusese dat, fiindcă Isus nu fusese încă proslăvit“. Ioan 7,37-39.

Dar iată că ziua mării revărsări spirituale, prezisă de Isus, se împlini curînd în viața lumii noastre. A fost cu siguranță zorile acelei zile — a Cincizecea după înălțarea Domnului Hristos în slavă la înviere — cu cel mai măreț dar și cu cel mai spectaculos eveniment din viața ucenicilor, cînd din înaltul Cerului, de la Tatăl Luminilor, a coborît asupra lor, sub forma unor limbi ca de foc, Duhul Sfint. Era împlinirea așteptărilor lor stăruitoare, era deschiderea izvoarelor divine promise de Isus și confirmarea vizibilă că viața lor era în rînduială cu Dumnezeu și El putea dispune, de aci înainte, în totul de viața și activitatea lor.

Și noi așteptăm un eveniment asemănător cînd Darul Cerului să fie coborît din nou asupra unor ucenici stăruitori în rugăciune, gata în mărturisire, legați indisolubil în unitate frățească, consacrați în slujba Divinului Mîntuitor. Este fixarea în timp a revărsării Duhului Sfint sub forma Ploii Tîrzii promisă ca act suprem în pragul împlinirii fericii noastre nădejdi.

Dar această zi mult așteptată nu va veni pentru noi, pînă cînd nu se va fi încheiat în noi o lucrare spirituală, pînă cînd Duhul Sfint nu își va fi îndeplinit cu succes prima Sa misiune pentru sufletul pocăit. Numai atunci viața noastră va

fi în totul subordonată voinței lui Dumnezeu. Aceasta deschide calea Domnului Hristos de a locui în inima noastră. Atunci Domnul Hristos își trăiește viața în noi, prin Duhul Sfint. Atunci s-a terminat în noi prima parte a lucrării Duhului Sfint și sîntem pregătiți pentru a doua parte a lucrării Lui, care va manifesta prin noi puterea lui Dumnezeu în așa fel cum n-a mai fost cunoscută niciodată în trecut; tocmai această lucrare va pregăti Biserica pentru evenimentul Fericii Nădejdi.

Cu puțin timp înainte ca Domnul Hristos să-Și fi terminat lucrarea pe pămînt El a făcut ucenicilor și credincioșilor tuturor veacurilor această făgăduință: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mîngîietor, care să rămînă cu voi în veac: și anume Duhul Adevărului... care rămîne cu voi și va fi în voi“. Ioan 14,16-17.

Era foarte necesară împlinirea făgăduinței, pentru că ea suplinea prezența Domnului și exercita o lucrare pozitivă, anume aceea de a convinge pe oameni că sînt păcătoși, că au nevoie să fie salvați și îndreptați prin Isus Hristos și să fie avertizați de urmările rămîinerii în păcatele lor și ale neglijării mîntuirii oferită lor în dar.

Și pentru inima întristată a ucenicilor, la perspectiva despărțirii, Mîntuitorul lumii a căutat să le aducă cea mai puternică mîngîiere și speranță; le-a vorbit despre Duhul Sfint care avea să le inspire și să le mîngîie inimile, dar și despre felul potrivit în care să-L aștepte.

„Toți aceștia stăruiau cu un cuget în rugăciune și în cereri, împreună cu femeile și cu Maria, mama lui Isus, și cu frații

Lui“. Fapt. 1,14. În ce contrast se găsec aceste cuvinte cu atitudinea de luptă după întîietate a ucenicilor, la ultima Sfintă Cină! Luca 22,24. Cît de diferită a fost așteptarea aceasta, caracterizată acum prin răbdare îngăduitoare, mijlocire, iertare, bucurie solemnă și rugăciune! Și într-un asemenea climat spiritual așteptarea lor a fost cu prisosință răsplătită. „În Ziua Cincizecimii, erau toți împreună în același loc. Deodată a venit din cer un sunet ca vijitiul unui vînt puternic, și a umplut toată casa unde ședeau ei. Niște limbi ca de foc au fost văzute împărțindu-se printre ei, și s-au așezat cîte una pe fiecare din ei.

„Și toți s-au umplut de Duh Sfint, și au început să vorbească în alte limbi, cum le da Duhul să vorbească“. Fapte 2,1-4.

Efectul transformator al Duhului Sfint asupra ucenicilor a fost extraordinar. Au fost schimbați în oameni spirituali, și au început de îndată să vorbească și să acționeze după „îndemmurile Duhului“.

„...Duhul Sfint se cobori asupra ucenicilor în torente bogate; iar Hristos fu mărit cu mărirea pe care El o avusesse la Tatăl mai înainte de toți vecii... El trimise urmașilor Săi Duhul Sfint din cer, ca semn că El a primit toată puterea în cer și pe pămînt, ca Preot și Împărat și că El era Unsul poporului Său“.

„Duhul Sfint făcu pentru dinșii într-o clipă, ceea ce ei n-ar fi putut săvîrși nici într-o viață întregă. Ei puteau acum răspîndi adevărurile Evangheliei... avînd deplină cunoștință de limbile acelora, pentru care ei lucrau... Începînd de la acest moment crucial, limba ucenicilor era curată, simplă și corectă, atît cînd întrebunțau limba lor

maternă cît și cînd vorbeau vreo limbă străină“.

„Sub influența acestei iluminări cerești, cuvintele Scripturii pe care Isus le tilcuise ucenicilor Săi, li se înfățișau cu claritatea splendoarei adevărului desăvîrșit. Vălul care acoperise rezultatul evenimentelor petrecute înaintea ochilor lor, fu ridicat acum, iar scopul misiunii lui Hristos și caracterul Impărăției Sale le erau acum lămurite pe deplin“.

„Duhul Sfînt sădea argumentele în inimile oamenilor cu o putere dumnezeiască. Cuvintele ucenicilor... convinseau pe oameni despre vina lor...“

„În sufletul și caracterul lor ei deveniseră asemenea lui Hristos, iar oamenii cunoșteau că ei fuseseră cu Isus.“

„Imputerniciți cu darul Duhului Sfînt ei mergeau înainte cu tot zelul, spre a lărgi biruința crucii. Duhul îi însuflețea și vorbea printr-înșii. Pacea lui Hristos strălucea pe fețele lor. Ei își consacraseră viața în serviciul Său și chiar trăsăturile feței lor dădeau mărturie despre devotamentul lor“.

Marea cotitură în viață și activitatea lor se produsese, și Hristos era proslăvit prin lucrarea lor.

Ca pe vremuri ucenicii, Biserica trebuie să trăiască astăzi cea mai decisivă, cea mai solemnă dar și cea mai glorioasă etapă din viața ei. Ea trebuie să demonstreze lumii puterea lui Dumnezeu în transformarea vieții, în împlinirea planului de mintuire pentru păcătoși și strîngerea, în grînarele Sale, a recoltei finale de suflete mintuite.

Singura și cea mai presantă nevoie pe care o simțim în împlinirea acestor deziderate este puterea lui Dumnezeu descoperită în noi prin Duhul Sfînt.

Putem predică, ne putem ruga și lucra pînă la epuizare și totuși să simțim lipsă de vitalitate și să obținem rezultate slabe în munca noastră.

Putem oferi sume importante ca daruri benevole, putem clădi case de rugăciune și înfrumuseța pe cele existente; putem face orice efort pe care-l considerăm necesar; dar dacă purtarea noastră și activitatea noastră nu are însoțirea Duhului Sfînt din cer, dacă El nu-și manifestă puterea transformatoare în noi, totul se reduce la nimic.

Să notăm ce s-a întimplat cu ucenicii cînd a venit Puterea asupra lor:

„N-au mai fost ignoranți și lipsiți de cunoștințele necesare.

Nu mai arătau ca o grupă de oameni independenți, dornici de mărire. Se terminase cu dorințele lor după mărire. Ei ajunseseră acum de aceeași părere, aveau aceeași inimă pentru interesele lucrării lui Dumnezeu și același suflet. Ei primiseră o nouă viziune cu privire la poziție; ei își dădeau seama acum că o poziție nu este ceva care să-ți dea dreptul la niște manevre de influență și stăpînire ci mai curînd o ocazie de serviciu.

„Acum ei nu se mai certau ci se rugau cu profundă seriozitate pentru destoinicie, ca printr-o viață sfințită să poată vorbi și să întoarcă astfel pe păcătoși la Hristos“.

Prin arvuna Duhului Sfînt, primită de noi la convertire, trebuie să se producă și în noi schimbarea petrecută cu ucenicii în camera de sus — o pregătire a terenului inimii, o încolțire a seminței adevărului în inimă și o creștere care să cuprindă și să stăpînească în întregime și sufletul și mintea. Aceasta este lucrarea binefăcătoare a Duhului Sfînt începută la cincizeci de zile după învierea Domnului Hristos și numai la zece zile după înălțarea Sa pentru toți aceia care primesc convertirea creștină și care așteaptă o nouă revărsare a Duhului Sfînt, de data aceasta nu numai într-un singur loc, unei grupe de credincioși, ci generală și care să cuprindă întreaga Biserică.

Vorbind despre lucrarea Duhului Sfînt în Biserică, Sfințele Scripturi o compară cu Ploaia Timpurie și Ploaia Tîrzie.

„Și voi, copii ai Sionului, bucurați-vă și veseliți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, căci El vă va da ploaia la vreme, vă va trimite ploaie timpurie și tîrzie, ca odinioară“. Ioel 2,23.

Așa cum ploaia și căldura fac sămînța aflată în ogor să răsără, să crească, să lege rod și să se coacă în vederea secerișului, tot așa și Duhul Sfînt trebuie să domine ogorul inimii noastre și să facă sămînța Adevărului să se maturizeze în vederea secerișului final. Deci, înainte ca să dorim revărsarea Duhului Sfînt în Ploaia Tîrzie, să fim siguri că influența Ploii Timpurii și-a terminat cu succes lucrarea ei, asemenea ucenicilor în a zecea zi de „pocăință“ din camera de sus.

Nu vom primi niciodată Ploaia Tîrzie atît timp cît vom fi plini de noi înșine, vom da pe față rivalitate sau vom avea răutate și gelozie în inimă. Nu putem primi Duhul Sfînt cu puterea Lui deplină atîta timp cît avem în vedere interesele noastre, întîietatea noastră, popularitatea noastră, favoarea toată pentru noi.

Un cugetător a zis: „Dacă un om este în căutarea unilor de frunte, faceți-l să uite acest lucru și îndreptați-i atenția să caute Adevărul printr-o legătură strînsă cu Dumnezeu și atunci le va găsi cu siguranță pe amîndouă“.

Dumnezeu nu ne poate da măsura deplină a Duhului Sfînt atîta timp cît noi nu sîntem în acord cu El și într-o perfectă ascultare și supunere față de Domnul Hristos. El este gata să mărească arvuna — să ne dea o parte mare din puterea Duhului Sfînt care să ne conducă spre căință și să ne ajute să ne vedem nevoile ca să ne schimbăm viața, să ne conducă astfel pe cărarea vieții pînă cînd ajungem la biruința deplină asupra dorințelor cărnii. Asta însemnează să dobîndim biruință asupra oricărui păcat, asupra mîndriei, asupra egoismului, asupra iubirii de cele

lumești și asupra oricărui cuvînt rău și faptă rea.

Dreptul de a lua parte la binefacerile Ploii Tîrzie și de a se bucura de marea reînsuflețire aparțin numai aceluia care s-au îmbrăcat cu haina îndreptăririi Domnului Hristos. Aceasta este marea lucrare de probă în vederea Ploii Tîrzie.

„Tatăl ceresc ne consideră desăvîrșiți în Hristos Isus atît timp cît voința noastră rămîne subordonată în totul voinței Lui. El face aceasta în ciuda faptului că unele aspecte ale caracterului n-au fost încă aduse sub controlul deplin al principiilor cerești“.

Iată marea cotitură spirituală de care are nevoie Biserica în vederea primirii Ploii Tîrzie — o subordonare a voinței noastre Domnului Hristos, ca

să devenim în fapte asemenea Lui.

În vederea acestui lucru, rugăciunea noastră să fie: „Doamne curăță chiar astăzi vasul sufletului meu și fă-l să fie umplut de Ploaia cea Tîrzie; smulge Tu, chiar azi, lucrurile rele din ogorul sufletului meu și fă să crească pînă la coacere o recoltă bogată pentru grînarul Impărăției Tale; ca sub influența și convingerea Duhului Sfînt, a conducerii Lui, a învățaturii Lui, a mîngîierii și manifestării puterii Lui să fie și privilegiul meu de a experimenta marea transformare a vieții, spre a putea vedea apoi efectul final al Ploii Tîrzie în viața Bisericii Tale. Fă aceasta pentru mine și pentru toți credincioșii care așteaptă cu nerăbdare împlinirea „Fericitei nădejdi a creștinului“. — Amin!

Bucuria vieții

E. GRIGORAȘ

Apostolul Pavel ne îndeamnă: „Bucurați-vă totdeauna în Domnul! iarăși zic: Bucurați-vă“! Filip. 4.4.

Adevărata religie aduce pe credincios în armonie cu legea lui Dumnezeu, atât în cele fizice, cât și în cele mintale și morale. Ea învață pe cel ce o trăiește controlul și stăpînirea de sine, seninătatea și temperanța. Adevărata religie înobilează mintea, dă gusturi fine și sfințește judecata, face sufletul părtaș de curățenia cerească. Credința în bunătatea lui Dumnezeu și în conducerea Sa ușurează povara vieții și umple inima de bucurie și mulțumire.

Cu regret putem spune că există mulți creștini care încă n-au rupt-o pe deplin cu păcatul. Ei găsesc numai un slab sprijin în scumpul nostru Mîntuitor Isus Hristos. Cînd rugăciunea este neglijată și Cuvîntul lui Dumnezeu rămîne nebăgat în seamă, stă în bibliotecă sau pe masă, fără a fi studiat, atunci amăgitorul își face lucrarea sa dezastruoasă, împingînd la păcat.

Păcatul desfigurează. Dacă nu te vei despărți de el, atunci el va stînge lumina în ochii tăi, va îndepărta veselia și bucuria vieții din inima ta, va fura frumusețea de pe obrajii tăi și va frînge inima ta prin griji și remușcări sufletești.

Se povestește următoarele despre renumitul tablou al lui Leonardo da Vinci: „Cîna cea de taină“. Artistul a căutat un model pentru fața Mîntuitorului. El și-a zis: „Pentru ca să găsesc această față, trebuie să găsesc un om care duce o viață curată“. Atenția i-a fost în cele din urmă atrasă de un tînăr, care cînta în corul bisericesc. Numele său era: Pietro Bandinelli. Se zice despre el, că ar fi avut o față de o strălucire și frumusețe deosebită. Pietro Bandinelli a șezut ca model pentru Hristos.

Au trecut ani și tabloul era tot neisprăvit. Artistul schițase pe pînză cei unsprezece ucenici credincioși, însă căuta un model pentru Iuda, gîndind: „Trebuie să găsesc un bărbat a cărui față a primit prin păcat trăsături aspre și a cărui inimă este rea“.

În cele din urmă găsi un cerșetor zdrențăros și vrednic de plîns pe străzile Romei, care purta pe față semnul crimei și al decăderii. El l-a înduplecat să șadă ca model pentru trădătorul Mîntuitorului Isus. La plecarea l-a întrebat cum îl cheamă. Artistul a rămas înspăimîntat și uimit, cînd omul de pe a cărui față se ștersese frumusețea și strălucirea, își ridică ochii spre el, și zise: „Eu sînt Pietro Bandinelli. Tot eu v-am servit odată ca model pentru Hristos“.

Iubiții mei, mai puteți rămîne cu dorul vostru pentru vreun păcat, care v-ar transforma și nimici, cum a făcut-o și cu Pietro Bandinelli?

Am citit că în apropierea țărmlui Norvegian se află un vîrtej deosebit, numit Maelstrom. Acest vîrtej are o circumferință cam de 30 mile. În mijloc stă o stîncă, în care valurile lovesc cu o putere și furie de nedescris, de secole întregi. Acest vîrtej înghite totul ce vine în cuprinsul său. Prin nici o dibăcie a marinarului, nici printr-o sforțare deosebită, nu poți scăpa. Apucat de vîrtej, el este învîrtit mereu în juru-i. Cercul devine tot mai strîns, pînă ce în cele din urmă ajunge la stîncă și vasul dispăre pentru totdeauna.

Acesta este un minunat tablou al păcatului. Multe sfărîmături de corabie stau ca o avertizare înaintea noastră. Fi-rește, că nici unii nu-și închi-

puiau că vor fi pierduți, însă păcatul i-a ademenit un timp, pînă în cele din urmă fiind asurzii și învinși prin acest lucru înșelător, au suferit naufragiul conștiinței și chemării lor, și ceea ce este mai de plîns decît toate, a caracterului lor.

Pentru a dobîndi virtutea creștină a bucuriei, trebuie să veghem unii asupra altora, ca să ne îndemnăm la dragoste și la fapte bune. Înțeleptul Solomon zice: „Dacă vei cere înțelepciune, și dacă te vei ruga pentru pricepere, dacă o vei căuta ca aurul și argîntul și vei umbla după ea ca după o comoară, atunci vei înțelege frica de Domnul, și vei găsi adevărata bucurie a vieții“.

Cu mulți ani înainte, în timpul vaselor cu pînză, cineva se întorcea dintr-o călătorie în Africa, de unde aducea aur. El cususe aurul său într-un briu, ce-l purta în juru-i, spre a fi pe deplin sigur că nu i se va fura această comoară. Cînd țărmlul începuse să se zărească, iscîndu-se o furtună puternică, vasul a fost aruncat pe stînci. Nu erau departe de țărml, și fiind un bun înotător s-a gîndit să ajungă la țărml înotînd. S-a încins cu briul în care cususe aurul, și s-a pregătit pentru a sări în mare.

— Nu încercați să duceți cu dvs. această greutate mare, l-a sfătuit un marinar. Ea vă va scufunda.

— Eu pot să înot foarte bine cu ea, a răspuns acela, nevrînd să-și piardă aurul, și a sărit în apă; însă greutatea cu care era încins a fost prea mult pentru el. El și-a pierdut puterea, s-a scufundat și n-a mai reapărut. Aurul său l-a tras în jos.

(Continuare la pag. 22)

O jertfă vie în consacrare

Numărate sînt locurile din Sfintele Scripturi, în care noțiunile de "jertfă vie" și "consacrare" sînt prezentate laolaltă, în urmărirea scopului de a face mai clar ce înseamnă viețuirea creștină.

Umblarea creștină se precizează din capul locului că trebuie să fie ceva viu, ceva în care pulsează viață, ceva ce răspîndește viață, „o mireasmă de viață spre viață”, o exemplificare în mod practic a consacrării.

Cît de clar prezentă gîndul acesta bătrînul Samuel lui Saul cînd îi spuse: "Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decît ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decît jertfele, și păzirea cuvîntului Său face mai mult decît grăsimia berbecilor". 1 Sam. 15,22.

Pentru Saul, aducerea de jertfe lui Dumnezeu era foarte confuză în ce privește însemnătatea ei. În adevăr, Saul oprise pentru "jertfe" animale multe și încă pe cele mai bune. „Am păzit Cuvîntul Domnului” zise el în pretenția sa trufașă de credincioșie..

Jertfe și numai jertfe vedea Saul ca drept dovadă a păzirii cuvîntului Domnului?

În adevăr, Dumnezeu instituisese sistemul jertfelor, însă nu ca ele să constituie un mijloc de împăcare cu Dumnezeu; nu, nicidecum, ci spre a fi un simbol al marelui jertfe ispășitoare a lui Hristos, singurul ce putea aduce împăcare cu Dumnezeu, ștergerea păcatelor.

Oricît de mare și important era simbolul și rolul jertfelor, acestea nu trebuia să alătuiesc obiectul principal.

„Am păzit cuvîntul Domnului, am cruțat oile cele mai bune și boii cei mai buni”, spunea Saul, dînd să se înțeleagă că și-a făcut cu prisosință datoria față de Dumnezeu, aducîndu-I jertfe.

Dar bătrînul proroc Samuel vine să-l trezească și să-i arate că dacă o jertfă, o slujire lui Dumnezeu, nu este însuflețită, nu viază printr-o viață de consacrare, ea nu valorează nimic, ba încă este o urîciune înaintea lui Dumnezeu.

T. NICULESCU

Este primejdia ca și noi să ne amăgim cu gîndul că ne-am împlinit orice datorie față de Dumnezeu aducîndu-I o simplă jertfă, venindu-ne poate mai ușor decît dacă ea ar fi să intruchipeze o deplină ascultare de Dumnezeu și păzire a Cuvîntului Său.

Cînd, către sfîrșitul vieții sale, David voi să ridice un altar și să aducă o jertfă Domnului în aria lui Aravna, Iebusitul, și acesta îi oferii în dar toate cele de trebuință pentru jertfă, David zise: „Nu voi aduce Domnului, Dumnezeului meu arderi de tot, care să nu mă coste nimic”.

Jertfa pe care voia David să o aducă, urma să înfățișeze închinarea lui înaintea lui Dumnezeu, predarea și consacrarea persoanei sale în vederea obținerii iertării. „Nu vreau să nu mă coste nimic; nu vreau ca jertfa pe care o aduc să fie ceva aparte de mine, ci odată cu ea mă dărui pe mine lui Dumnezeu în umilință”.

Și jertfa adusă în aria lui Aravna, pe David l-a costat nu un preț de argint, ci el a fost gata să plătească costul urgiei ce se abătuse de la Dumnezeu asupra lui Izrael din pricina neascultării sale, recunoscîndu-și întru totul vina în fața tuturor.

Cîtă deosebire între David și Saul care, deși cu bună știință călcase porunca Domnului, cuteză totuși să spună: „Am păzit cuvîntul Domnului”!

„Jertfa vie” spre care proorocii din vechime și bărbații credinței din era creștină au îndreptat conținut și stăruitor atenția înseamnă o viață înmiresmată de parfumul cerului, o binecuvîntare în locul unde ea se dezvoltă, o pildă vie a ce înseamnă creștinism.

În serviciul ritual din vechime, care este Evanghelia în simbol, nu era îngăduit ca pe altar să se aducă vre-o jertfă cu defect, ci ea urma să reprezinte pe Hristos Cel fără de păcat. Ca urmare, Cuvîntul lui Dumnezeu atrage atenția asupra a ceea ce ar trebui să fie credincioșii Săi în umblarea lor, și anume „o jertfă vie, slăvită, fără pată”.

Și apostolul Pavel arată că această țintă este cu puțință, fiindu-ne oferit „singele lui Hristos, care, prin Duhul cel veșnic S-a adus pe Sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu”. Ebr. 9,14.

„Idealul caracterului creștin este asemănarea cu Hristos, După cum Fiul Omului a fost desăvîrșit în viața Sa, așa și urmașii Lui trebuie să fie desăvîrșiți în viața lor. Caracterul Lui trebuie să fie caracterul nostru. Despre aceia care cred în El Domnul zice; Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeu lor și ei îmi vor fi poporul Meu”. 2 Cor. 6,16”

„Trebuie să căutăm a face consacrarea noastră a fi cît mai desăvîrșită cu puțință. Dumnezeu nu va găsi plăcere în nimic mai puțin decît tot ce putem să-I oferim mai bine. Cei care Îi iubesc din toată inima, vor dori să-I dea cea mai bună slujire a vieții lor, și continuu se vor strădui să aducă fiecare putere a fapturii lor în armonie cu legile care vor ajuta destoiniciei lor să împlinească voia Sa”.

Jertfa vie înseamnă o consacrare a felului trăirii noastre plină de viață și în același timp aducătoare de viață și avînt în desfășurarea ei pe pămînt.

Cît de plină de învățatură este experiența în legătură cu fiul Sunamitei, raportată în 2 Împărați 4,8-34.

Ascultător întocmai de cuvîntul profetului Elisei, Ghehazi porni înaintea lui Elisei și a Sunamitei și așeză toiagul lui Elisei peste trupul fiului Sunamitei, așa cum i se spusese să facă; dar nu se văzu nici un semn de însănătoșire. Veni însă Elisei și spre a dezvălui lui Ghehazi motivul neizbinzii lui, îl luă cu sine în camera unde era bălatul și chiar închise ușa după ei amîndoi. Apoi Elisei „s-a rugat Domnului, și-a pus gura pe gura băiatului, ochii lui pe ochii lui, minile lui pe minile lui, și s-a întins peste el. Și trupul s-a încălzit”.

Ghehazi era tipul credinciosului formalist, care așteaptă de la împlinirea unor forme și ceremoniale înfăptuirea unor minuni;

și rămase descumpănit când văzu că toiagul marelui profet Elisei nu fu în stare să aducă vindecarea.

Când Elisei spuse lui Ghehazi să pună toiagul peste băiat, nicidecum n-ă înțeles că în toiag se găsea vreo putere vindecătoare, ci încredințând lui Ghehazi semnul autorității sale, așteptă de la el să dezvăluie o credință și un interes aducător de viață, dar Ghehazi dădu greș.

Elisei însă, după ce se rugă și ceru ajutorul lui Dumnezeu, nu rămase cu minile încrucișate ci căută să împărtășească băiatului din suflarea sa, din căldura sa, din dragostea sa, și rezultatul fu însănătoșirea.

Elisei era o jertfă vie, purtând în sine viața aducătoare de viață, de folos altora în problemele și suferințele lor. Elisei, pe lângă rugăciunea pe care a făcut-o lui Dumnezeu, a sărit imediat în ajutor cheltuindu-se pe sine spre binele altuia.

Ghehazi era însă o jertfă moartă, lipsită de viață, și deci neîn stare a răspîndi viață.

„Dumnezeu pretinde ca toți oamenii să-I aducă trupurile drept jertfe vii, nu o jertfă moartă sau pe moarte, o jertfă pe care felul lor de purtare a debilitat-o, umplind-o cu necurății și boală. Dumnezeu cere o jertfă vie. Trupul, ne spune El, este Templul Duhului Sfânt, locașul Spiritului, și El pretinde ca toți care îi poartă chipul să ia seama la trupurile lor spre a servi scopului slujirii și gloriei Sale. „Voi nu sînteți ai voștri”, spune inspiratul apostol: „ați fost cumpărați cu un preț, de aceea proslăviți pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru care sînt ale lui Dumnezeu”. I Cor. 6.19.20.

Creștinismul pe care ni-l prezentăm, și de care poate de multe ori facem un mare caz, trebuie să fie însoțit și de o viață corespunzătoare, care să dezvăluie puterile minunate ale harului lui Dumnezeu sălășluitor în noi și lucrător al unei vieți în vederea unei mari greutăți de slavă.

„Vă îndemn dar, fraților pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească”. (Rom. 12.1), și atunci, cugetele ne vor fi curate, neprihănite și înalte; faptele nepătate și fără de păcat. Trupurile vor fi păstrate în sfințenie și cinste, predați ca totul lui Dumnezeu, predare ce se va dezvălui cu prisosință prin tot ce sîntem și facem în mijlocul societății în care trăim, o cinste a numelui Său.

„Dacă Hristos va fi în noi nădejdea slavei, vom descoperi în El atât de neasemuite frumuseți încît sufletul va fi captivat. El se va alipi Lui, va alege să-L iubească, și admirîndu-L, eul va fi dat uitării. Isus va fi proslăvit și adorat, iar eul ținut jos și în umilință. Însă o pretenție, lipsită

de această iubire profundă, nu este decît o simplă vorbărie, formalism uscat și muncă istovitoare. Mulți poate că mai au în minte vreo idee despre religie, despre o religie exterioară, în vreme ce inima le este pingărită 'Dumnezeu privește la inimă; totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia, cu care avem a face'. Ebrei 4.3. Oare va fi El mulțumit cu altceva decît adevărul, sălășluind în lăuntrul fapturii noastre? Fiecare ins cu adevărat convertit, va purta cu sine semnele neîndoielnice ale acestui adevăr lăuntric”.

„Jertfa vie” nu este singura exprimare biblică a unei vieți cu adevărat consacrată lui Dumnezeu, această consacrare putînd fi văzută de toți, exemplificată în toate compartimentele vieții.

Apostolul Petru vine să simbolizeze prin „pietre vii” pe creștinii care vădesc această consacrare mai mult practic decît teoretic.

El pune în fața creștinilor un înalt nivel de viață: „Și voi ca niște pietre vii, sînteți zidiți ca să fiți o casă duhovnicească, o preoție sfîntă, și să aduceți jertfe duhovnicești, plăcute lui Dumnezeu, prin Isus Hristos”. I Petru 2.5.

Această obște creștină el o vede ca pe o zidire alcătuită din „pietre vii”, fiecare împraștiind în jur lumină. „Nu știți că voi sînteți templul lui Dumnezeu, și că Duhul lui Dumnezeu locuiește în voi?” este întrebarea ce ne-o adresează apostolul fiecăruia dintre noi.

Sînt convins eu de răspunderea pe care o am în mijlocul societății, purtînd numele de creștin? Sînt eu cu adevărat un Templu al lui Dumnezeu? Locuiește Duhul lui Dumnezeu în mine? Ce zic eu și mai ales ce zic alții despre creștinismul meu?

În zidirea acestei case duhovnicești Dumnezeu așteaptă ca fiecare dintre noi să fie o piatră vie, fiecare creștin să fie o piatră prețioasă ce prinzînd slava lui Dumnezeu o face să se reverse în preajma lui în multiple și minunate culori.

„Biserica Sa de pe pămînt trebuie să fie lumină, ca o cetate așezată pe un deal, ce nu poate fi ascunsă. Ea este clădită pe pietre strîns alipite, piatră bine prinsă de o altă piatră, alcătuiind o clădire solidă, de neclătinat. Nu toate pietrele sînt de aceeași formă sau măsură. Unele sînt mai mari, altele mai mici, însă fiecare își are de ocupat locul ei. Și valoarea fiecărei pietre este determinată de lumina pe care o împraștie”.

„Nu toate pietrele sînt de aceeași formă, sau „mărime” în casa duhovnicească a obștei creștine, însă fiecare creștin ce se pretinde o piatră a acestei obști,

ce alcătuiește Templul lui Dumnezeu, trebuie să fie o piatră vie, o piatră care să strălucească, răspîndind minunata lumină a vieții cu Hristos.

„Urmașii lui Hristos trebuie să fie unelte ale neprihănirii, pietre vii, răspînditori de lumină, spre a atrage prezența ingerilor cerești. Se cere să fim căi pe care să se reverse spiritul adevărului și al neprihănirii... Cei care sînt nespuse de mult iubiți de Dumnezeu sînt cei stăpîniți cît mai puțin de încredere în sine, și sînt împodobiți cu un spirit blînd și umil; a căror vieți sînt curate și neegoiste, și a căror inimi sînt înclinate, prin abundența măsură a spiritului lui Hristos, spre ascultare, curăție și adevărată sfințenie”.

„Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu” spunea apostolul Pavel Galatenilor (Cap. 2.21) cutremurîndu-se la gîndul că în vreme ce predicase altora, el să fie lepădat ca o schelă fără de valoare, după ce o clădire a fost terminată.

„Nu vreau” era hotărîrea apostolului; și cît de minunat s-a manifestat puterea harului lui Dumnezeu în viața lui.

„Nu vreau să fac zadarnic harul lui Dumnezeu în viața mea” să spunem fiecare dintre noi, dovedindu-ne jertfe și pietre vii, lumini strălucitoare pe oriunde ne poartă pasul și în văzul tuturor.

Creștinismul fiecăruia dintre noi trebuie să fie ca o carte deschisă în care să poată citi oricine inscripse fapte de înaltă moralitate și nobletă de caracter, adevărate lumini în lume.

Cît de strălucitor luminează încă din depărtare de vremi viața credinciosului Enoh, care prin felul urbaneții lui cu Dumnezeu „era tată, prieten și celățean” ne stă ca vrednică pildă de urmat, dacă vrem cu adevărat să ajungem în cer ca și el.

Ce pildă luminoasă ne dă Moise, „prietenul lui Dumnezeu”, „omul cel mai blînd de pe pămînt” în ce privește stringerea bogăției de știință dar și trăirea într-o strînsă legătură cu Dumnezeu, și încă, în ce privește faptul că Dumnezeu nu putu scuza păcatul și a-l trece cu vederea nici chiar la „prietenul Său”.

De asemenea Iov a alcătuit prin trăirea lui, cea mai aleasă jertfă vie și cea mai strălucitoare piatră vie, viața lui fiind un miroas bineplăcut atît înaintea lui Dumnezeu cît și înaintea oamenilor.

Viețuirea noastră creștină trebuie să lase în urma pașilor noștri o diră luminoasă. Noi sau adunăm cu Hristos sau risipim aiu-

rea. Noi sau sintem creștini din toată inima sau nimic.

„Tubirea și harul lui Dumnezeu ! O, prețios har ! mai de preț decît aurul curat ! El înalță și inobilează spiritul mai presus decît orice alt principiu și îndreaptă simțămintele spre cer”.

Fiecare dintre noi, care ne numim creștini, avem de împlinit o lucrare, și anume de a ne pune în rînduială casa credinței noastre. Să ne curățim de orice minjitură a cărnii și a spiritului desăvîrșindu-ne sfințenia în temere de Dumnezeu. Trebuie să depunem eforturi spre a ne descoperi greșelile și, în temere de Dumnezeu și bizuindu-ne pe Tăria Sa, să le înlăturăm.

Lucrarea ce ne stă înaintea creștinii nu este o sarcină ușoară, nu e o joacă de copil. Se poate să fi dat greș în înaintarea spre desăvîrșire, dar nu trebuie să ne descurajăm, ci s-o luăm de la început plini de curaj și încredere că vom birui. Prin viața noastră putem arăta ce poate săvîrși puterea și harul lui Dumnezeu în ce privește transformarea omului firesc într-un om spiritual în Hristos Isus. Fiecare dintre noi poate fi biruitor, dacă, în numele lui Hristos se va prinde cu hotărîre a se dovedi piatră vie și strălucitoare în Templul lui Dumnezeu.

„În Iosif și Daniel, în Moise și Ilie cum și în mulți alții, avem nobile exemple despre rezultatele adevăratului fel de viațuire. Pentru noi este scris : ‘Voi însă sințeti o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfînt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a cîștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată”.

Ce înalță chemare, ce măreț privilegiu, ce posibilitate ne este oferită fiecăruia dintre noi care ne numim creștini, dar și ce răspundere, să fie „o seminție aleasă, un neam sfînt”, prin felul trăirii creștinismului nostru vestind „puterile minunate ale Celui ce ne-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată” (1 Petru 2,9) ; și această lumină nu trebuie să pâlească, ci să strălucească mai tare și tot mai tare, pînă la ziua deplină.

„O pretenție de evlavie neînsoțită de principiul viu este tot pe atît de fără valoare ca și sarea ce și-a pierdut proprietățile ei păstrătoare. Un pretins creștin lipsit de principii este de proverb o ocară pentru Hristos, o dezonoare a numelui Său”.

„Voi sințeti ogorul lui Dumnezeu, clădirea lui Dumnezeu” (1 Cor. 3,9) mai spune apostolul Pavel despre creștini, adică “ogorul” în care să se dezvolte roadele Dumnezeirii, clădirea ale cărei pietre vii să răspîndească slava numelui Său.

„Această ilustrare înfățișează caracterul omenesc, care trebuie lucrat bucată cu bucată. Zi cu zi Dumnezeu lucrează la construcția Sa, lovitură după lovitură, spre a desăvîrși zidirea, ca ea să poată ajunge un templu sfînt al Său. Omul trebuie să conlucreze cu Dumnezeu. Fiecare trebuie să ajungă exact aceea ce Dumnezeu vrea a fi el, construindu-și viața din fapte curate, nobile, pentru ca la sfîrșit caracterul său să poată fi o structură simetrică, un templu măreț, onorat de Dumnezeu și de oameni. Nu trebuie să se găsească nici o crăpătură în clădire, căci ea este a Domnului. Fiecare piatră trebuie așezată desăvîrșit, spre a putea suporta greutatea ce o va apăsa. O singură piatră așezată defectuos va păgubi întreaga clădire. Ție cit și oricărui altul îi este dată avertizarea : ‘Ia seama cum clădești, pentru ca clădirea ta să reziste cercării vîntului și furtunii, deoarece are temelia pe Stînca cea veșnică. Așează piatra pe temelie sigură, ca să fii pregătit pentru ziua cercării și probării, cînd totul se va arăta așa cum este”.

Dorința Mintuitorului Hristos este “ca să înfățișeze înaintea Lui această Biserică, slăvită, fără pată, fără zbircură sau altceva de felul acesta, ci sfîntă și fără prihană”. Efes. 5, 27. În vederea acestui scop a părăsit El slava cerească, S-a făcut una cu noi, și a suferit chiar moarte de cruce, și anume să Se bucure prezentînd înaintea Tatălui o Biserică „sfîntă și fără prihană”.

În alergarea aceasta creștină nimeni să nu se descurajeze, ci mereu și mereu să tindă mai sus și tot mai sus, pînă va fi atins măsura deplină în Hristos. Depunîndu-ne tot interesul în adevăr și în lucrarea de pregătire pentru cer, acest adevăr ne va sfinți și vom primi destoinicia pentru nemurire, ajungînd a ne găsi cîndva înaintea tronului lui Dumnezeu “fără vină, fără pată, și fără prihană”.

Apostolul Pavel, scriînd Tesalonicenilor în legătură cu această sfințire, arată că creștinii trebuie să fie sfințiți, trup, suflet și spirit, ca vase de cînte, pregătite să primească Spiritul Sfînt.

„Am fost răstignit împreună cu Hristos, și trăiesc... dar nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine. Și viața pe care o trăiesc acum în trup, o trăiesc în credință în Fiul lui Dumnezeu, care m-a iubit și S-a dat pe Sine însuși pentru mine”, spunea apostolul Pavel Galatenilor (Cap. 2, 20) dezvăluindu-le taina biruinței sale creștine.

„Trăiește pentru Dumnezeu. Fă din învățătura Mintuitorului o parte a vieții tale. Cărarea ta va fi minunat luminată de o lumină clară și strălucitoare. Vei avea ungera cerească și vei fi ferit de a face greșeli grave. Nu fii atît de preocupat de lucrarea pe care o faci în vreo parte a viei Domnului încît să nu mai fii în stare a aprecia lucrarea pe care o fac alții în alte părți ale viei. Se poate ca ei să fie credincioși în folosirea talanților lor, așa încît să-i poată înapoia Dumnezeului lor îndoit. Fiecare să fie atent la lucrul său, asigurîndu-se că este desăvîrșit, fără vreo pată sau zbircură ce i-ar putea strica desăvîrșirea. Apoi lasă în seama lui Dumnezeu a spune : ‘Bine, rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpînului tău’. Mat. 25,23”.

„Așfel dar, fraților, fiindcă prin sîngele lui Isus avem o intrare slobodă în Locul prea sfînt, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El prin perdeaua din lăuntru, adică Trupul Său; și fiindcă avem un Mare preot pus peste casa lui Dumnezeu, să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile zdrobite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată”. Ebrei 10:19-23.

AMURG

Amurgul se lasă în line rotiri...

O pace adîncă domnește ;

*De sus, de pe creste, un vultur stîngher
În zarea albastră privește.*

E-o liniște mare. Un soare enorm

În flăcări se joacă cu norii...

*Privirea-mi se pierde în largi depărtări,
Se-afundă spre marginea zării...*

Apoi se înalță spre cerul tăcut...

Și-acolo-n credință, zărește

Lumina de aur cea fără sfîrșit,

Și-un Tată ce blînd ne-ocrotește !

Elena Prisecaru

Nemulțumirea—

Invidia

Mîndria

Nemulțumirea, invidia și mîndria au fost unii din factorii principali care au dus la răzvrătirea din cer. Nu numai că Lucifer însuși nutrește simțăminte de invidie și ură, însă el îmbibă și pe alții cu același spirit de nemulțumire. Nemulțumirea se lăță cu repeziciune și în scurtă vreme revolta era în plin avînt. Nemulțumirea a stat la temelia primului păcat în cer. Ea a fost la temelia multor altora de atunci încoaș.

Unii se feresc de a socoti nemulțumirea drept păcat. Totuși puține păcate au o natură mai sinistră și sînt pricina a mai multă nenorocire. Nemulțumirea face să privești viața și evenimentele în mod denaturat, înnegrește caracterul și pricinuieste iritare cum și gânduri rele. Singura mîngiere și-o găsește în a face și pe alții părtași de amărăciunea cum și de mohorîrea perspectivei ei. Ea este ceva străin iubirii și este contrară credinței și nădejzii. De asemenea ea îndrăgește întovărășirea; de fapt, amărăciunea și nemulțumirea sînt aproape sinonime.

În cea mai mare măsură, nemulțumirea este o stare mentală. Cineva poate fi intru totul mulțumit cu soarta sa; se poate să nu ducă lipsă de nimic; dar deodată află că cineva are ceva ce el nu are, și de îndată devine nemulțumit. Frămîntîndu-se îndelung cu această problemă, el se convinge că a fost nedreptățit, că cineva îi este împotrivă, și după o vreme situația devine de nesuportat pentru el și simte că n-o mai poate suferi. El este convins că are dreptate, și că pornind să îndrepte pretinsa nedreptate nu-și face decît pîrticica de lucru ce-i revine în statornicirea dreptății pe pămînt. Dacă ar avea darul să se vadă așa cum îl văd alții, ar putea ști că motivele ce-l mîină nu sînt așa de curate precum ar dori el să apară ele, că invidia și gelozia joacă un mare rol în simțămintele lui, și că urmarea a fost cugete rele cum și cuvinte și fapte rele, și că dai-

nue o rădăcină de amărăciune care nu este de la Dumnezeu.

Hristos socoti chestiunea nemulțumirii de o așa importanță încît îi dedică o parabolă. „Fiindcă împărăția cerurilor se aseamănă cu un gospodar, care a ieșit din dimineată, să-și tocmească lucrători la vie. S-a învoit cu lucrătorii cu cite un leu pe zi, și i-a trimes la vie. A ieșit pe la ceasul al treilea, și a văzut pe alții stînd în piață fără lucru. „Duceți-vă și voi în via mea' le-o zis el, și vă voi da ce va fi cu dreptul'. Și s-au dus. A ieșit iarăși pe la ceasul al șaselea și al nouălea, și a făcut la fel. Cînd a ieșit pe la ceasul al unsprezecelea, a găsit pe alții stînd în piață și le-a zis: „De ce stați aici toată ziua fără lucru'? Ei i-au răspuns: „Pentru că nu ne-a tocmit nimeni'. „Duceți-vă și voi în via mea', le-a zis el, și veți primi ce va fi cu dreptul'.

„Seara stăpînul viei a zis ispravnicului său: „Cheamă pe lucrători, și dă-le plata, începînd de la cei de pe urmă, pînă la cei dintii'. Cei din ceasul al unsprezecelea au venit, și au luat fiecare cite un leu. Cînd au venit cei dintii, socoteau că vor primi mai mult; dar au primit și ei tot un leu de fiecare. După ce au primit banii, cîrteau împotriva gospodarului, și ziceau: „Acestia de pe urmă n-au lucrat decît un ceas, și la plată i-au făcut deopotrivă cu noi, care am suferit greul și zădulul zilei'. Drept răspuns, el a zis unuia dintre ei: „Prietene, ție nu ți-am făcut nici o nedreptate; nu te-ai tocmit cu mine cu un leu? Ia-ți ce ți se cuvine, și pleacă. Eu vreau să plătesc și acestuia din urmă ca și ție. Nu pot să fac ce vreau cu ce-i al meu? Ori este ochiul tău rău, fiindcă eu sînt bun? Tot așa, cei din urmă vor fi cei dintii, și cei dintii vor fi cei din urmă; pentru că mulți sînt chmeati dar puțini sînt aleși“. Mat. 20, 1-16.

Unii dintre cei care citesc această parabolă stau nedumeriți față de înțelesul ei. Ei pun la îndoială că gospodarul a procedat drept. Nu ar trebui ca cei care lucrează mai mult să primească o plată mai mare decît cei care lucrează o scurtă bucată de vreme? Ei sînt înclinați să creadă că oamenii aveau bun temei să se plîngă. În felul acesta nu prind învățătura pe care Hristos încerca să o dea.

Gospodarul se învoise cu cei tocmiți în zorii zilei ca să le dea un leu. Se încheiase o învoială precisă, și se presupune că oamenii se declarase mulțumiți, deoarece pe vremea aceea se obișnuia să se plătească un leu pentru o zi de muncă. Ei munciseră întreaga zi fără să murmure, nădăjduind să-și primească leul la sfîrșitul zilei. Neîndoios că ar fi fost mulțumiți cu tocmeala dacă cei care lucraseră doar o scurtă bucată de vreme nu și-ar fi primit plata înaintea lor, și spre surprinderea tuturor, laolaltă cu ei primiră și aceștia tot un leu pentru munca lor. Cînd primii lucrători văzură aceasta, nădăjduiră să primească mai mult; și cînd nu se întîmplă așa, începură să cîrtească. Gospodarul îi trase de o parte și le spuse că nu i-a păgubit cu nimic. Ei se învoise să muncească pentru un leu; primiseră un leu, și ar fi trebuit să fie mulțumiți. „Ori este ochiul tău rău“, zise gospodarul, „fiindcă eu sînt bun“?

Învățătura ce reiese de aci nu este că toți oamenii trebuie să primească aceeași plată, fie că lucrează mult fie puțin. Alte învățături lămuresc deslușit că omul își merită plata sa, și că răsplata este proporțională cu efortul depus. Mai de grabă învățătura este că cineva să rămînă la tocmeala făcută și să nu se tot tînguiească; și că nu-i treaba lui dacă alții sînt tratați mai bine sau primesc mai mult.

Aceasta nu-i ușor de învățat. Cea mai mare parte a nemulțumirii noastre nu se naște din vreo nedreptate ce ni s-ar fi făcut de fapt, ci doar fiindcă am constatat că alții au mai mult decât noi, sașu gindim că sint tratați mai bine. De îndată încep plîngerile.

După înviere Isus avu o convorbire cu Petru, și după aceea îi ceru să-L urmeze, Petru și făcu aceasta, însă observă că și Ioan îl urmează. Lui Petru nu-i plăcu lucrul acesta și o și spuse lui Isus. Muștrarea pe care o primi Petru, el n-o uită de grabă; și n-ar trebui s-o uităm nici noi. „Isus i-a răspuns: Dacă vreau ca el să rămînă pînă voi veni Eu, ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine“ Ioan 21,22.

„Ce-ți pasă ție?“ zise Isus. Cu alte cuvinte: „Este aceasta treaba ta?“ Cît de adesea facem drept problemă a noastră din ceva ce nu ne aparține? Ar fi bine dacă am putea învăța să ne vedem de treburile noastre proprii și să lăsăm în pace pe alții. Ar fi mult mai bine de noi, cum și de ei.

„Evlavia însoțită de mulțumire este un mare cîstig“. 1 Tîm. 6.6. Nemulțumirea este o mare pagubă. Este anevoie — să nu spunem chiar imposibil? a fi în același timp și nemulțumit și creștin. Nemulțumirea conduce la mohorîre, posomorîre, descurajare. Ea mină la gelozie, gînduri rele, și murmurare. Ea își are rădăcinile în lăcomie și presupuneri rele. Ea este oboseală în oase, și distruge forța vieții creștine. Ea alcătuieste primul pas în lungul sir al rețelor care pot îndepărta mult pe cineva de locul unde intenționase la început să ajungă.

Pe de altă parte cît de minunată este mulțumirea? Un suflet mulțumit este recunoscător. Cel nemulțumit este nerecunoscător și a uitat multe îndurări primite din partea Domnului. Ce lucru minunat este să fii recunoscător! Cu toții să încurajăm virtutea recunoștinței într-o măsură mult mai mare decît facem acum. Noi trebuie să ne ferim a fi nerecunoscători sau nesfinți, două caracteristici în care își găsește plăcerea cel nemulțumit.

Față de această atitudine unii ar putea obiecta și ar putea pune întrebarea dacă creștinul nu are dreptul uneori să se plîngă de ceva sau să încerce să îndrepte un rău. În calitate de creștin, El trebuie să fie atent ca nu cumva încercarea sa de a îndrepta lucrurile să nu se concentreze asupra sa. Cînd alții trec prin situații grele, cînd alții sint înfățișați într-o lumină nefavorabilă, este el tot atît de dispus să-și plece urechea să le asculte păsul lor cum este față de al său? Sau este mînat doar de interese egoiste și lasă pe alții să se descurce singuri cum vor putea? Pentru creștin acestea sint chestiuni vitale.

Dacă nu poate arăta că a sărit în apărarea altora tot de așa multe ori ca în apărarea sa ar fi bine pentru el să-și cerceteze motivele. Nici un creștin nu se preocupă numai de sine. Regula de aur are o țintă mult mai înaltă.

Noi trebuie să fim mulțumiți cu lucrurile pe care le avem, însă niciodată să nu fim mulțumiți cu ce sintem. Ținta creștinului trebuie să fie: mai sus, mereu mai sus. Niciodată nu trebuie să se declare mulțumit cu ceea ce a atins. De îndată ce a atins o țintă, el trebuie să-și fixeze o alta mai înaltă. De îndată ce a dobîndit o biruință, el trebuie să facă planuri în vederea unei acțiuni biruitoare și mai vaste. Continuu trebuie să se străduiască a înainta spre ținta pusă de Hristos pentru el. Dacă vrea să desăvîrșască sfințenia în temere de Dumnezeu, atunci niciodată să nu stea locului, unde a ajuns, nici zi nici noapte.

Nemulțumirea creștină este de laudat înaintea lui Dumnezeu. Și totuși cît de mulți au inversat lucrurile! Ei sint mulțumiți cu ei înșiși și nemulțumiți aproape cu orice altceva. O asemenea stare e primejdioasă, ba chiar fatală. Trebuie să rugăm pe Dumnezeu să ne ridice din letargia noastră.

Invidia — După cum am afirmat mai înainte, invidia este strins înrudită cu nemulțumirea. Cel invidios este nemulțumit. Observați tovarășia pe care o îndrăgește invidia: „Faptele firii pămîntesti sint cunoscute și sint acestea:.. invidiile, uciderile, bețiile, imbuibările, și alte lucruri asemănătoare cu acestea. Vă spun mai dinainte cum am mai spus, că cei ce fac astfel de lucruri, nu vor moșteni Împărăția lui Dumnezeu“. Gal. 5,19-21.

„Acolo unde este invidie și duh de ceartă este tulburare și tot felul de fapte rele“. Iacob 3,16. Cînd între voi sint invidii, certuri și dezbinări, nu sînteți voi lumești și nu trăiți voi în felul celorlalți oameni? 1 Cor. 3,3. Cei care în cele din urmă sint lăsați „în voia minții lor blestamate, ca să facă lucruri neîngăduite“ sint cei „plini de invidie, de ucidere, de ceartă, de înșelăciune, de porniri răutăcioase;.. măcar că știu hotărîrea lui Dumnezeu, că cei ce fac asemenea lucruri, sint vrednici de moarte, totuși, ei nu numai că le fac, dar și găsesc de buni pe cei ce le fac“. Rom. 1,28,29,32.

„Cei ce fac asemenea lucruri sint vrednici de moarte“. Acestea sint cuvinte solemne. Pentru unii, a fi invidios nu pare un lucru prea mare. În ochii lui Dumnezeu însă, lucrul acesta este socotit vrednic de moarte. Invidia jucă un rol important în căderea lui Lucifer: invidia stîrni răzvrătirea împotriva lui Moise; invidia vîndu pe Isosif în Egipt; invidia încercă să omoare pe Pavel; invidia dădu pe Isus să fie răstignit. Avînd în vedere toate acestea, este bine să luăm amînte la îndemnarea apostolului Petru și să lepădăm „orice răutate, orice viclesug, orice fel de prefăcătorie, de invidie și de clevețire“, 1 Petru 2,1.

Nimeni nu este ferit de acest păcat pînă ce nu s-a deprins să se bucure de succesul altora. Este primejdie dacă în inimă există gelozie, dacă există invidie atunci cînd alții sint vorbiți de bine. Muzicianul care nu poate suferi ca un alt muzician să fie laudat, este de o factură joasă, ori, it de mare i-ar fi numele. Omul de știință care este înferecat în ce privește prețuirea înfăptuirii altor oameni de știință este nedemn de numele ce-l poartă. Predicatorul care este gelos de succesul altora și nu le dă cîntea cuvenită să ia mai bine seama la creștinismul său. Cel care este înfrigorat să-și atragă sieși tot meritul unei lucrări, deși au contribuit material și alții, nu este demn pentru împărăție. Dumnezeu are plăcere de omul care găsește plăcere în muncă, și muncește din greu, fără să se gîndească la răsplată. Sint unii care nu sint dispuși nici ușa s-o închidă fără a primi plată. Mal. 1,10. Unii ca aceștia nu au spiritul lui Hristos.

Mindria — Mindria este unul dintre păcatele cele mai subtile. Mulți o privesc cu îngăduință, ba este chiar și tolerată în biserică. Unii credincioși din biserică, cu influență, sînt stăpîniți de mindrie, și o socotesc drept un semn deosebit. Fariseii din vechime se lăudau cu mindria lor. La fel sînt și fariseii de azi.

Mindria este un păcat foarte dezgustător lui Dumnezeu, și este greu să fie dezrădăcinat din viață. Ea a fost una din pricinile căderii lui Lucifer, și nu și-a pierdut cu nimic din putere. Mindria otrăvește fiecărui cuvînt sau lucrare bună și face fără de folos fapte de îndurare care altfel ar fi putut fi lăudabile. Ea este înrudită îndepărate cu ipocrizia, și desori nu poate fi deosebită de ea.

Mindria este excesiva prețuire de sine, îngîmfare, înfumurare, vanitate, aroganță, disprețuire, atitudine poruncitoare de domnie. Ea este caracterizată printr-o înaltă prețuire pe care și-o dă cineva datorită unei nechipuite sau reale superiorități a persoanei sale; a dotării sau înfăptuirilor sale, și de obicei este însoțită de dorința după notorietate, aprobare sau laudă publică. Excesiva dorință de notorietate publică duse pe Fariseii din vechime să se așeze la colțurile străzilor, și cum acolo nu puteau sta fără a face nimic ei prețindeau că se roagă, lucru ce, fără îndoială, făcea din ei niște fățarnici. Aceeași dorință de notorietate mină pe unii să producă haz la amvon și pe alții să folosească demagogia.

Parabola Fariseului și a vameșului este bine cunoscută. Parabola a fost spusă pentru cei care se socoteau „că sînt neprihăniți și disprețuiau pe ceilalți”. Este cu neputință ca cineva să se înalte fără a se compara cu alții și a conchide că este mai bun decît ei. Lucrul acesta îl făcuseră Fariseii. Ei se socoteau neprihăniți și disprețuiau pe alții.

În parabolă Fariseul informa pe Dumnezeu despre sine, și-I spunea cît este de bun. El nu ceru lui Dumnezeu nimic, și nici nu primi nimic. El era mulțumit cu ceea ce dăduse în știre lui Dumnezeu unele informații pe care socotea că El trebuie să le dețină. După ce făcu aceasta, el plecă, terminîndu-și lucrarea. Acum Dumnezeu luase cunoștință despre el, îl știa ca pe un om demn, și chiar dacă la ora aceea nu avea nevoie de nimic era de folos ca Dumnezeu să-l țină minte.

Cît de cu totul altfel era vameșul! El nu îndrăznea nici să-și ridice ochii spre cer. El doar rosti simple cuvinte: „Dumnezeule ai milă de mine, păcătosul”. „Vă spun”, zise Hristos, „că mai de grabă omul acesta s-a pogorît acasă socotit neprihănit decît celalt.

Învățătura doctrinală a lui Hristos era foarte simplă. Vame-

șul se pogori acasă neprihănit. Teologii se preocupă mult de problema neprihănirii. În scopul de a înțelege cum trebuie acest subiect, ei urmăresc un cuvînt grecesc de la Dan pînă la Beer-Seba. Conjugări și timpuri, dicționare și lexicoane, vechi și moderne, sînt răsfoite spre a proba un punct în discuție, și chiar și atunci ei nu sînt totdeauna de acord.

Ce ar putea fi mai simplu decît învățătura lui Hristos? Neîndoios, vameșul cunoștea puțin din teologie, însă el se rugă în umilință ca Dumnezeu să-i fie îndurător; și el se pogori acasă îndreptățit. Negreșit, îndreptățirea sau neprihănirea este exact așa de simplă. Isus nu a predat o teologie grea sau complicată.

„În învățătura pe care le-o dădea, Isus le zicea: Păziți-vă de cărturari, cărora le place să umble în haine lungi, și să le facă lumea plecăciuni prin piețe. Ei umblă după scaunele dinții în sinagogi, și după locurile dinții la ospete; casele văduvelor le mănîncă, și fac rugăciuni lungi de ochii lumii. O mai mare osîndă va veni peste ei”. Marcu 12,38-40.

„O mai mare osîndă va veni peste ei”. Hristos avu puțină îngăduință față de cei care umblau după întîietate.

Ucenicii lui Hristos nu erau excepții de la dorința de a avea un loc înalt. Evangheliile amintesc despre diferite ocazii în care au avut loc certuri între ei cu privire la cine să fie cel mai mare. O asemenea întîmplare este raportată în Marcu 9,33-37. „Apoi a venit la Capernaum. Cînd era în casă, Isus i-a întrebato: Despre ce vorbeați unul cu altul pe drum? Dar ei tăceau, pentru că pe drum se certaseră între ei, ca să știe cine este cel mai mare: Apoi Isus a șezut jos, a chemat pe cei doisprezece, și le-a zis: Dacă vreă cineva să fie cel dinții, trebuie să fie cel mai de pe urmă din toți și slujitorul tuturor”.

Isus își avea procedul Său de purtare față de cei care se fuduleau, se umpleau de mindrie față de alții. Luați aminte la această întîmplare. Odată, după ce Isus hrănise cinci mii în pustie, El își trimise pe ucenici să plece cu corabia, iar El se sui pe munte să se roage. Pe cînd se ruga se stîrni o furtună, și cei doisprezece avură un drum greu de făcut cu barca. Către dimineață Isus apără îndreptîndu-se spre ei mergînd pe apă. Ucenicii erau speriați, și-L luară drept o nălucă. Îndată Isus îi lînși și se apropiu de corabie. Petru făuri un plan și strigă: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe apă”. Mat. 14,28.

N-ar fi fost nevoie de așa ceva. Foarte bine Petru ar fi putut aștepta ca Domnul să vină în corabie, lucru ce ar fi fost mult mai logic; însă pentru un motiv al său el hotărî că i-ar plăcea să

meargă pe ape. Nu știm de ce Isus i-a încurajat dorința. Foarte bine El ar fi putut spune că nu era nevoie ca Petru să umble pe ape. Și nici nu era. Însă Isus îi îngădui să vină, iar Petru porni vitejește. Negreșit că el puse primul pas pe apă cu oarecare ezitare; însă apa îl susținu și Petru pași spre Isus. Mindru și triumfător trebuie să fi fost acest Petru căruia îi era îngăduit să meargă căre Domnul său pe valurile furioase.

Pe cînd Petru se îndrepta spre Isus, el se gîndea la cei rămași în barcă, care neîndoios îl urmăreau cu privirea. El se lăsă pradă ispitei omenești să privească în jur ca să vadă dacă în adevăr ei îl urmăresc cu privirile și-i admiră ușurința cu care putea merge el pe valuri. Dacă s-ar fi întors fără să i se întîmple nimic, ceilalți ucenici niciodată n-ar fi aflat sfîrșitul întreprinderii lui Petru. El ar fi continuat să vorbească despre vremea cînd umblase pe ape — cel puțin pînă ce fu convertit pe deplin. Triumfător, el ar fi întrebato pe alții, dacă ei ar fi putut face așa ceva.

Dar întorcîndu-se să privească pe cei din barcă, Petru trebui să-și ia privirile de la Isus. De îndată se aprofundă. Cînd Petru se întoarse ud în corabie, el era un Petru îndreptat. După cum reiese, el niciodată nu a amintit despre această întîmplare. El învățase lecția. Oare de aceea să-i fi îngăduit Isus să meargă pe ape? Oare pentru același motiv ni se întîmplă și nouă anumite lucruri? Petru nu este singurul care are nevoie de o asemenea învățătură. Destul de mulți dintre noi dorim să fim admirați.

Nu trebuie să uităm că mindria a fost unul dintre păcatele care pricinuiseră căderea lui Lucifer. Ea a fost începutul al cărui sfîrșit a fost răzvrătirea și în cele din urmă nimicirea. E nevoie să veghem asupra fiecărui pas pe care-l facem, ca nu cumva mindria să pătrundă în inimă.

„Orice inimă trufașă este o scîrbă înaintea Domnului; hotărît, ea nu va rămînea nepedepsită”. Prov. 16,5. „Fiți împodobîți cu smerenie. Căci Dumnezeu stă împotriva celor mîndri, dar celor smeriți le dă har” 1 Petru 5,5. „Mindria merge înaintea pierii, și trufia merge înaintea căderii”. Prov. 16,18. „Cine se smereste va fi înălțat”. Luca 14,11. Ni se dă următorul sfat: „Smeriți-vă dar subt mîna tare a lui Dumnezeu, pentru ca, la vremea Lui, El să vă înalțe”. 1 Petru 5,6. „Dumnezeu ajută pe cel cu ochii plecați”. Iov 22,29. Păstrînd aceste texte în minte, să slujim pe Dumnezeu în umilință, și să prețuim pe alții mai presus decît pe noi. Acesta este adevăratul creștinism.

cu

Domnul Isus Hristos

I. M. IORGA

Mulțumesc Dumnezeului meu totdeauna, cu privire la voi, pentru harul lui Dumnezeu, care v-a fost dat în Isus Hristos. Căci în El ați fost îmbogățiți în toate privințele, cu orice vorbire și cu orice cunoștință. În felul acesta mărturia despre Hristos a fost bine întărită în mijlocul vostru; așa că nu duceți lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Domnului nostru Isus Hristos. El vă va întări pînă la sfîrșit, în așa fel ca să fiți fără vină în ziua venirii Domnului nostru Isus Hristos. Credincios este Dumnezeu care v-a chemat la părtășia cu Fiul Său Isus Hristos. 1 Cor. 1,4-9.

O privire mai atentă ne va duce la constatarea că numele Domnului Isus Hristos este amintit în fiecare din aceste versete. Iată numai cîteva din nespusele de multe motive, pentru care numele Domnului Isus îi era atât de scump marelui apostol.

Ne va fi de mare folos să privim cu aceeași atenție și la binecuvîntările, pe care apostolul le pune în legătură cu persoana și numele Domnului Isus:

„În El ne-a fost dat harul lui Dumnezeu”.

„În El am fost îmbogățiți în toate privințele”.

„În El am fost făcuți să nu ducem lipsă de nici un fel de dar, în așteptarea arătării Sale”.

„El ne va întări pînă la sfîrșit, ca să fim fără vină în ziua venirii Lui”.

Da, sunt nespuse de mari și scumpe aceste făgăduințe, dar pentru a fi împlinite față de noi, se cere împlinită și de noi o condiție, și anume să intrăm în părtășie cu El, părtășie la care am fost chemați chiar de Dumnezeu Tatăl.

Dar, ce înseamnă această păr-

tășie? Cuvîntul inspirat zice: „Părtășie înseamnă comuniune, participare”. Comuniune, știm că înseamnă legătură traicică, unire strinsă, intimă, desăvîrșită. Iar participare înseamnă a lua parte, a împărtăși sau a-ți însuși starea de spirit, sentimentele sau chiar firea cuiva.

Așadar, Dumnezeu ne-a chemat la o legătură traicică, la unire strinsă, intimă cu Domnul Isus Hristos, aceasta constituind chezașul revarsării binecuvîntărilor cerești, în toată pînătarea lor asupra noastră, și a mîntuirii suferințelor. „Eu în ei și Tu în Mine”, a zis Domnul Isus, pentru ca unirea să fie deplină și să ajungem „pînă la voia pînătarea Lui”; „să ajungem partași de fire dumnezească”. Să nu uităm niciodată, că noi nu putem fi creștini și nu putem fi ai Lui fără această părtășie, fără o traicică și nemuritoare legătură cu El; fără a ne însuși firea și simțămîntele Sale.

Despre importanța și măsura la care trebuie să ajungă această părtășie, legătură cu Domnul Isus, ni se spune: „Ingerii plini de măreție se simt fericici cînd pot să arate iubire și să dea neobosite îngrijiri sufletelor pline de păcate... Ei aduc lumina cerească; lucrînd cu stăruință și iubire, ei caută să influențeze spre a pune pe păcătos în legătură cu Hristos, legătură care este mai intimă decît cea pe care o pot gusta ei ca ingeri”.

Da, aceasta este descoperirea iubirii nepătrunsă de nici o minte,

în fața căreia nu putem face altceva decît să ne plecăm cu smerenie adîncă și să strigăm: „O adîncul bogăției, înțelepciunii și științei lui Dumnezeu: Da, noi. Te slăvim Dumnezeule, căci Tu, care ești necuprins de cerurile cerurilor, Te-ai arătat atât de îndurător față de noi, și ne-ai chemat la părtășie cu Fiul Tău, părtășie care este mai intimă decît aceea pe care o pot gusta sfinții Tăi ingeri, pe cari i-ai creat tari în putere, și le-ai dat vrednicia să locuiască în fața Ta cea plină de slavă: Crucea de la Golgota ne luminează mintea să înțelegem că, deși păcătoși tocmai aceasta a jăcut ca harul lui Dumnezeu, ce ne-a fost dat în Fiul Său să ne imităm nespuse de mult jafa de noi (Rom. 8,20); așa cum zice și cîntarea:

„Ingerii pot să mărească

Prin cîntări pe Dumnezeu,

Dar ca despre har să cînte,

Ei nu pot, ci numai eu”.

Ingerii au jăvoarea părtășiei cu Domnul Isus datorită faptului că au fost creați de mîna Sa, și au rămas credincioși în slujirea față de El. Noi avem această jăvoare, nu numai pentru că am fost creați de El, ci cu atât mai mult datorita faptului că am fost răscumpărați prin singele crucii Lui.

Despre temeinicia acestui adevăr ne vorbește cu multă putere de convingere pilda fiului risipitor pe care, la întoarcere, tatăl îl făcu partaș unei bucurii ce depăși cu mult tot ceea ce făcuse pentru fiul său mai mare.

Pentru a ne ajuta să capătăm o înțelegere cit mai deplină cu privire la această legătură intimă și trinitică, Domnul Isus a spus pilda cu vița de vie. Lumina ce izvorăște din această pildă ne ajută să pătrundem cit mai adinc în nemărginita taină ascunsă în Dumnezeu din veșnicii taină a iubirii ce ne atrage cu putere, ne apropie și ne leagă așa de strins cu Sine El a zis: „Eu sint adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul. Pe orice miădiță care este în Mine și n-duce roadă, El o taie; și pe orice miădiță care aduce roadă, o curățește ca să aducă și mai multă roadă... Rămâneți în Mine și Eu voi rămâne în voi. După cum miădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa, nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine, și Eu sint vița, voi sînteți miădițele. Cine rămâne în Mine, și în cine rămîn Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine nu puteți face nimic. Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca miădla neroditoare și se usucă; apoi miădițele neroditoare sint strînse, aruncate în foc și ard. Dacă rămâneți în Mine, și dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit, și voi veți fiastfel ucenicii Mei. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și eu pe voi. Rămâneți în dragostea Mea”. Ioan 15. 1-2, 4-9.

Ce fericită părtășie! Să primim viață din viața Lui; lumină din lumina Lui. Să primim putere din puterea Lui. Să ajungem una cu El. Să nu fim despărțiți niciodată. Să fim meru legați de El, ca și coarda de viță, de butucul ei. Fieea Sa dumnezeiască să ajungă firea noastră.

Dar să nu greșim. Această părtășie nu înseamnă o simplă teorie. Nu e vorba doar de o pretenție. Nu e vorba nici de forme sau ceremonii, cari nu ar putea decit să ne vobescă despre aceasta. Acesta e un adevăr ce se cere confirmat de viață. Viața noastră întreagă, adică faptele, cuvintele și chiar cugetele noastre, tot ce sintem și făptuim zilnic trebuie să fie o mărturie vie că această legătură există; că Hristos a luat chip în noi.

Multă lumină cu privire la această stare de părtășie, ne aduce cuvîntul inspirat, care zice: „Este o mare deosebire între o pretinsă și o adevărată legătură cu Hristos prin credință. Mărturisirea de credință așează pe oameni în biserică. Dar, numai aceasta nu constituie suficientă dovadă că ei au o vie legătură cu adevărata viță. Fibrele coardei sint aproape la fel ca acelea ale viței. Curentul de viață, tărie și rodnice din trunchi spre ramuri, este neimpiedicat și continuu. Rădăcina își trimite hrana prin miădițe. Tot așa este și adevărata legătură a credinciosu-

lui cu Hristos. El rămîne în Hristos și își trage hrana din El.

„Această legătură poate fi stabilită numai prin lucrarea unei credințe personale. Și această credință trebuie să exprime din partea noastră suprema dragoste, desăvîrșita încredere, întreaga consacrare. Voința noastră trebuie consacrată, în întregime, voinței lui Hristos; simțămintele noastre, dorințele, interesele, și onoarea noastră trebuie să se identifice cu interesele Impărăției Sale, și cu onoarea cauzei Sale, noi primind continuu har de la Hristos, iar El primind recunoștință din partea noastră. Și odată stabilită această sfîntă legătură, păcatele noastre sint puse asupra Domnului Hristos, iar neprihănirea Sa, ne este atribuită nouă.

„Puterea răului este așa de cotoșită cu firea noastră, încît nimeni nu poate să biruie decit prin legătura cu Hristos. Dar această legătură cu El, ne costă firea noastră îngimfată. Toți acei cari fac această legătură cu Hristos, trebuie să simtă nevoia după singele Său ispășitor. Ei trebuie să-și schimbe inima, să supună voința lor, voinței lui Dumnezeu. Va avea loc o luptă grea, cu multe piedici. Trebuie să aibă loc o lucrare de deslăpire, precum și una de alipire. Mîndria, egoismul, poftele lumești, cu un cuvînt păcatul sub toate formele lui, trebuie să fie biruit, dacă vrem să intrăm în strînsă legătură cu Hristos. Motivul pentru care mulți găsesc că viața de creștin este nespuse de grea, motivul pentru care ei sunt așa de schimbăcioși, așa de nestatornici, este că ei încearcă să se alipească de Hristos, fără ca mai întîi să se deslăpească de acești idoli din inima lor“.

Te gîndești cumva să renunți la acest drept de fiu al lui Dumnezeu și la viața veșnică, iubind și mai departe plăcerile de o clipă ale păcatului? Vrei să alegi a rămîne pârtaș la lucrările neroditoare ale păcatului, pe cari ar trebui mai de grabă să le osîndești? Iubești moda ce stăpînește ca o tirană mulțime de bărbați și femei? Vrei să mîninci și să bei așa cum îți cere un apetit pervertit? Vrei să păstrezi în sufletul tău, și mai departe, ura, pizma, răutatea, amărăciunea și alte rele asemănătoare? Da, noi putem alege să facem așa.

Să ne aducem aminte că Fiul lui Dumnezeu a părăsit cerul, a dezbrăcat slava Sa de Dumnezeu și S-a coborît pe acest pămînt în asemănare de rob, ducînd o viață plină de lupte grele, de deplină lepădare de Sine, de post și rugăciune, și aceasta pentru a putea birui pe diavolul, făcîndu-Se pentru noi „urizitorul unei mințiri veșnice“. El a purtat pe cap drept podoaba o cunună de spini; a dat obrazul Său scuipării și pămîntului, și în cele din urmă a dat corpul Său sfînt, curat, neîntinat de păcat, crucii și morții. Și toate acestea pentru a ne salva de sub robia grea a acestor păcate, făcîndu-ne biruitori asupra lor, spre a sluji cu bucurie și curăție de inimă viului Dumnezeu. El ne-a învățat că numai curăția de inimă este podoaba de mare preț inaintea lui Dumnezeu.

În legătură cu lupta ce trebuie să o ducem pentru a birui păcatul, îmi vine în minte o întîmplare. În copilărie am cunoscut un om care era voinic, plin de viață, tărie și curaj. Dar păcatul cu noianul lui de patimi l-a stăpînit cu putere. Ca urmare, corpul său plin de sănătate și de care se simțea așa de mîndru, a fost lovit greu de o boală, datorită căreia, ambele picioare i-au fost amputate. Și această operație grea a trebuit să fie făcută de două sau trei ori. Rămăs un trunchi, nu se mai putea mișca din loc decît ajutat de cineva. Într-o zi, fiind întrebat de un prieten ce mai face, el răspunse: „Mulțumesc lui Dumnezeu că am scăpat cu viață“. Pentru a-și salva viața a suferit atît de mult. Și-a sacrificat ambele picioare pentru a-și mai lungi cu cîtiva ani viața, chiar așa chinuită.

Dar pentru părtășia cu Domnul Isus, părtășie ce ne asigură o viață veșnică, fără plîns, fără dureri, fără lacrimi și chiar fără moarte, ce vrem să dăm? El ne cere să dăm păcatul afară din inima, din viața noastră, făcînd din corpurile noastre unelte ale neprihănirii. Da, El ne cere să trăim viața pe care a trăit-o El. Să ne facem pârtași vieții Lui, căci prin ea „El ne-a dat o pildă ca să călcăm de aproape pe urmele Lui“. Dar cum a fost viața Lui? Curată, sfîntă, neîntinată, fără păcat, fără fără nici o vină. El care era Lumina lumii, a umblat numai în lumină. Sfințenia vieții Sale era dovedită în lucrările și faptele Sale zilnice.

Acesta este exemplul. Și acum acest exemplu ne spune fiecăruia: „Mergi și fă și tu la fel!“ „Dar dacă zicem că avem părtășie cu El, și umblăm în întuneric, minșim și nu trăim adevărul“. „Căci dacă este cineva în Hristos este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi“. Gal. 2,20; 2 Cor. 5,17.

NE APARTINE

V. FLORESCU

Isus este Fiul lui Dumnezeu, singurul născut. Din veșnicii El a fost cu Tatăl. Împreună Ei au lucrat la creațiune, împreună au lucrat la mîntuire. Ei sînt un gînd și o minte, una în aducerea la îndeplinire a lucrărilor. Isus însuși spuse: „Eu și Tatăl una sîntem”. Ioan 10,30.

Păcatul, care totdeauna pricinuește necaz și despărțire, nu a lăsat neatinsă legătura dintre Tatăl și Fiul. Dacă omul urma să fie mîntuit din teribilele urmări ale nelegiurii, aceasta se putea numai printr-o descoperire a iubirii lui Dumnezeu care în cele din urmă avea să ceară jertfa supremă. Și Dumnezeu nu S-a dat înapoi. Oricît de cutremurător era prețul sacrificiului: „atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3,16.

Acest preț niciodată nu va fi înțeles pe deplin de om. O licărire a suferinței care a fost în inima lui Dumnezeu de cînd își făcu apariția păcatul, a fost înfățișată pe Golgota. Însă aceasta fu o descoperire de moment. Suferința lui Dumnezeu nu s-a mărginit doar la citeva ore pe cruce. Rana a fost mai adîncă decît atita. Crucea sluji să dea păcătosului o mică lămurire asupra a cît a costat păcatul, însă ea nu putu dezvălui pe deplin inima Celui veșnic. Întunericul care se abătuse asupra Golgotei ascunde chinul de moarte al Fiului lui Dumnezeu. El ascunde și prezența Tatălui, care în ceasul acela dorea mult să fie aproape de Fiul Său. Ne putem doar închipui care fu răsunetul în inima Tatălui cînd Fiul strigă în agonie: „Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, de ce M-ai părăsit”? Cu plăcere ar fi trimis El Fiului Său un cuvînt asigurător că nu L-a părăsit; însă în acel ceas întunecos nu putea fi dată o asemenea asigurare. Fiul trebuia să calce singur linul. El trebuia să moară fără de cuvîntul mîngietor ce L-ar fi îmbărbătat. El trebuia să simtă pe deplin dezgustul Tatălui față de păcat. Și astfel, la sfîșietoarea de inimă întrebare a Sa, nu-I veni nici un răspuns. Aceasta sfîșie inima Fiului lui Dumnezeu, și la fel și a Tatălui.

Care este înțelesul acestei cutremurătoare experiențe de pe Golgota? De ce se supuseră Tatăl și

Fiul chinului zdrobitor de inimă ce avea să le fie partea? Nu există un alt răspuns decît că „atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru că oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică”. Ioan 3,16.

El dădu pe „singurul Lui Fiu”. Unii înțeleg că această exprimare înseamnă că Dumnezeu dădu pe Fiul Său în sensul că Fiul muri pentru noi, lucrul acesta este adevărat; dar fără îndoială în aceste cuvinte se găsește un înțeles și mai adînc decît aceasta. Nu numai că Dumnezeu dădu pe Fiul Său să moară, însă El îl mai dădu și în alt sens. El îl dăruie omenirii. El îl dăruie să fie una cu noi. Îi îngăduie să Se lege de noi cu legături ce nici cînd nu vor fi desfăcute. În veacurile ce vor urma Isus va fi Fiul omului cît și Fiul lui Dumnezeu. Pentru noi aceasta înseamnă mult. Pentru Dumnezeu înseamnă mai mult.

În Vechiul Testament este amintită o orînduire ce ilustrează în mod potrivit punctul pe care-l discutăm. El este raportat în capitolul imediat următor dării legii lui Dumnezeu, și sună în felul următor: „Dacă vei cumpăra un rob ebru, să slujească șase ani ca rob; dar în al șaptelea, să iasă slobod, fără să plătească nimic ca despăgubire. Dacă a intrat singur, să iasă singur; dacă era însurat, să iasă și nevastă-sa împreună cu el. Dacă stăpînul lui i-a dat o nevastă și a avut fii și fice cu ea, nevasta și copiii să fie ai stăpînului lui, iar el să iasă singur. Dacă robul va zice: Eu iubesc pe stăpînul meu, pe nevastă-mea și copiii mei, și nu vreau să ies slobod, atunci stăpînul să-l ducă înaintea lui Dumnezeu, să-l apropie de ușă sau de stîlpul ușii, și stăpînul lui să-i găurească urechea cu o sulă, și robul să rămînă totdeauna în slujba lui”. Exod 21, 2-6.

Un serv ebru putea să se vîndă stăpînului său, însă numai pentru o perioadă ce nu trecea de șase ani. În anul al șaptelea urma „să iasă slobod, fără să plătească nimic ca despăgubire”. Aceasta nu însemna robie în înțelesul obișnuit al cuvîntului, ci însemna că cineva se putea închiria pentru acea durată de vreme. Totuși, în caz de căsătorie și naștere de copii, era vorba de ceva mai mult. Legea declara că dacă cineva care era necăsătorit la vre-

mea intrării în serviciu, se „vindea” în felul acesta, după trecerea celor șase ani putea ieși slobod, însă dacă între timp se căsătorise, „dacă stăpînul lui i-a dat o nevastă, și a avut fii și fice cu ea, nevasta și copiii să fie ai stăpînului lui, iar el să iasă singur”. Vers. 4.

Nici un bărbat care-și va fi iubit soția nu ar fi conșimțit la un asemenea aranjament. Dacă în adevăr își iubea soția, ar fi dorit să iasă împreună cu ea și dacă lucrul acesta nu era cu putință, mai de grabă era dispus să stea cu ea în robie decît s-o lase stăpînului ei. De aceea era rînduit că „dacă robul va zice: Eu iubesc pe stăpînul meu, pe nevastă-mea și copiii mei, și nu vreau să ies slobod, atunci stăpînul lui să-l aducă înaintea lui Dumnezeu, să-l apropie de ușă sau de stîlpul ușii, și stăpînul lui să-i găurească urechea cu o sulă, și robul să rămînă pentru totdeauna în slujba lui”. Exod 21, 2-6.

Lobul urechii urma să fie găurit „cu o sulă”, și de aci înainte el urma să slujească pe stăpînul său pentru totdeauna. Străpungerea ce se făcea în felul acesta în ureche era un semn al aservirii dar și al iubirii. Înseamnă că el era rob, dar în același timp mărturie despre iubirea lui față de soția lui, și dădea în știre faptul că datorită acestei iubiri el era un serv. Deci era un simbol al aservirii, dar și un simbol al onoarei, al iubirii.

Această redare pe această rînduială nu ar putea părea prea importantă dacă nu ar fi la mijloc faptul că ea ilustrează o fază a lucrării lui Hristos și a legăturii Sale cu omenirea. Lucrul acesta este amintit în psalmul patruzeci. Hristos este înfățișat aci ca spunînd: „Tu nu dorești nici jertfă, nici dar de mîncare, ci mi-ai străpuns urechile: nu ceri nici ardere

de tot, nici jertfă de apășare. Atunci am zis: Iată-mă că vin! În sulul cărții este scris despre mine — vreau să fac voia Ta, Dumnezeu! Și Legea Ta este în fundul inimii mele". Vers. 6-8.

Afirmația: „Mi-ai străpuns urechile” face legătura dintre aceste versete și vechea rânduială din Exod 21, deoarece cuvântul folosit aci, pentru „străpuns” este același cuvânt folosit acolo pentru a „găuri” cu o sulă, cahrithah, de la cahrah, „a găuri” sau a străpunge. Numai în lumina acestei rânduiei Mozaice poate fi apreciat deplinul înțeles al acestei afirmații.

Hristos veni în lumea aceasta nu ca „să I Se slujească, ci El să slujească”. Marcu 10,45. El veni să slujească. El veni singur, și dintre oameni nu era nimeni cu El. Când Iși încheie lucrarea, El putu pleca singur, dacă ar fi dorit să facă aceasta. Însă El nu dori să plece singur. „Tată”, zice El „vreau ca acolo unde sint Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu, fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii”. Ioan 17,24. Hristos iubea omenirea. El nu dorea să fie despărțit de ce era al Său. Dorea ca ei să fie cu El. Dorea ca ei să se împărtășească de slava ce o va avea El. El le și promise ucenicilor: „După ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine, ca acolo unde sint Eu, să fiți și voi”. Ioan 14,3.

Hristos S-ar fi putut da jos de pe cruce. El S-ar fi putut întoarce la cer și să ne lase pe noi să pierim. Însă El nu dori să plece singur; El ne dorea și pe noi. El dori să Se împărtășească de soarta noastră. Ca și servul din vechime, El iubea pe ai Săi. Sub aceste împrejurări nu era decât o singură lege. El putea rămâne cu soția sa numai dacă i se străpungeau urechile. Și de aceea fără de ezitare urcă pe lemnul crucii nu ca să I se străpungă urechile, ci însăși inima, miinile și picioarele Sale. Aceste semne El le va purta, pentru totdeauna; semnele umilirii Sale; ba încă și mai mult, semnele unei iubiri nepieritoare, ale slavei, ale biruinței.

Tabloul unirii lui Hristos cu omenirea sub chipul căsătoriei este puternic înfățișat în cuprinsul Bibliei. „Eu am dreptul soțului asupra voastră”, zice Dumnezeu. Ier. 3,14. Pe motivul acesta necredințioșia față de Dumnezeu este socotită drept „adulter spiritual”. Rom. 7,3. După cum am fost căsătorii cu „bărbatul dinainte”, acum „sintem ai altuia, adică ai Celui ce a înviat din morți; și aceasta, ca să aducem roadă pentru Dumnezeu”. Rom. 7,4. „De aceea va lăsa omul pe Tatăl său și pe mamă-sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un

singur trup. Taina aceasta este mare — vorbesc despre Hristos și despre Biserică”. Efes. 5,31,32.

După cum un tânăr pregătește un cămin pentru iubita sa la tel Hristos s-a dus să pregătească un loc pentru cei ai Săi. Când va fi gata, El Se va întoarce să-i ia la Sine. Ioan 14,3. Atunci va avea loc nunta. „Soția Lui s-a pregătit și i s-a dat să se îmbrace cu in subțire, strălucitor și curat. Inul subțire sint faptele neprihănite ale sfinților”. Apoc. 19,7,8. Soția Mielului, Noul Ierusalim este „cetatea sfântă, Ierusalimul”, care se coboară din cer de la Dumnezeu. Apoc. 21,9,100. Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului”. Apoc. 19,9.

Care legătură este mai intimă, ce leagă pe un fiu de tatăl său, sau ce leagă pe un soț de soția sa? La început Dumnezeu a spus: „De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mama sa, și se va lipi de nevasta sa, și se vor face un singur trup”. Gen. 2, 24. Pavel citind aceasta în Efes. 5,32, o aplică la Hristos zicînd: „Taina aceasta este mare — vorbesc despre Hristos și despre Biserică”.

Nu spunem că iubirea lui Hristos pentru biserică Sa a scăzut din intensitate iubirea Sa către Tatăl. Dimpotrivă, contrariul este adevărul. Hristos iubește pe Tatăl mai mult și Tatăl iubește pe Fiul mai mult — vorbim după felul omeneș — din pricina comunei lor dragoste pentru om. Totuși este adevărat că dragostea lui Hristos față de Biserică Sa îl îndeamnă să fie cu noi. Deoarece pămîntul este dat fiilor oamenilor, și deoarece Hristos a devenit unul dintre noi, El hotără să trăiască laolaltă cu noi și să fie ca Unul dintre noi. Și astfel, într-un anumit sens, El fu gata să părăsească pe Tatăl Său și să se alipească de „nevastă Sa”, despre care vorbește Pavel. Efes. 5,32. Astfel urmă că Hristos Se hotără să fie cu noi, să-și facă locuință pe pămîntul înnoit, și într-un sens real să ajungă Emanuel, Dumnezeu cu noi. Mat. 1,23.

Că aceasta nu este o închipuire, ci că în univers se produce o schimbare ca urmate a iubirii lui Hristos față de biserică, reiese lămurit din Scriptură. Când la urmă cetatea sfântă, Noul Ierusalim, se coboară „din cer de la Dumnezeu... gătită ca o mireasă împodobită pentru bărbatul ei”, s-a auzit „un glas tare, care ieșea din scaunul de domnie, și zicea: Iată, cortul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor. El va șterge orice lacrimă din ochii lor. Și moartea nu va mai fi. Nu va mai fi nici tinguire, nici țipăt, nici durere, pentru că lucrurile dinți au trecut”. Apoc. 21,2-4.

Acum locuința lui Dumnezeu este în ceruri. „Cercul este scaunul Meu de domnie, și pămîntul este

așternutul picioarelor Mele”. Isa. 66,1. Din veșnicii Dumnezeu și-a făcut cerurile drept locuință a Sa și tronul Său a fost acolo. Dar acum are loc o schimbare. Când Noul Ierusalim se coboară de la Dumnezeu din cer „scaunul de domnie al lui Dumnezeu și al Mielului vor fi în ea”. Apoc. 22,3. Tronul lui Dumnezeu este mutat pe pămînt. Și reiese vădit că nu doar pentru o vizită, ci declarația spune că „cortul lui Dumnezeu este cu oamenii. El va locui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Dumnezeu Însuși va fi cu ei. El va fi Dumnezeu lor”. Apoc. 21,3. „El vor vedea fața Lui, și Numele Lui va fi pe frunțile lor. Acolo nu va mai fi noaptea. Și nu vor mai avea trebuință nici de lampă, nici de lumina soarelui, pentru că Domnul Dumnezeu îi va lumina. Și vor împărăți în vecii vecilor”. Apoc. 22,4,5.

Din aceste afirmații nu putem trage altă concluzie decât aceea că atunci cînd vine Hristos să iocuiască împreună cu oamenii, vine și Tatăl. Inchipuirea cu greu poate cuprinde aceasta; totuși ea va fi o sigură realitate. „Moștenitori ai lui Dumnezeu, și împreună moștenitori cu Hristos”, cite de mult spun aceste făgăduinți!

Intenția lui Dumnezeu cu copiii Săi este mai presus decât poate să-și inchiuipe cea mai înaltă cugetare omenească. Hristos S-a rugat „ca toți să fie una, cum Tu, Tată, ești în Mine, și Eu în Tine: ca, și ei să fie una în noi, pentru ca lumea să creadă că Tu M-ai trimis”. Ioan 17,21. Slava Lui va fi slava noastră, și noi vom fi una, după cum Tatăl și Fiul sint una. „Eu în ei, și Tu în Mine; — pentru ca ei să fie în chip desăvîrșit una, ca să cunoască lumea că Tu M-ai trimis, și că i-ai iubit, cum M-ai iubit pe Mine. Tată, vreau ca acolo unde sint Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii”. Ioan 17,23,24.

Despre slava de care se vor împărtăși sfinții lui Dumnezeu au vorbit proroci și apostoli, însă nici unul nu a putut reda realitatea. Ceea ce ochiul n-a văzut, mințea n-a întrezărit, închipuirea este neînțelegătoare, aceea a pregătit Dumnezeu pentru cei ce-L iubesc. Cu totul nevrednici, noi strigăm: „Vrednic este Mielul, care a fost junghiat să primească puterea, bogăția, înțelepciunea, tăria, cinstea, slava și lauda! Și pe toate făpturile, care sint în cer, pe pămînt, sub pămînt, pe mare, și tot ce se află în aceste locuri, le-am auzit zicînd: A celui ce șade pe scaunul de domnie și a Mielului să fie lauda, cinstea, slava și stăpînirea în vecii vecilor”. Apoc. 5,12,13.

Mîntuiți prin Hristos

Creștinilor le este făgăduită cea mai măreață răsplată, anume aceea prevăzută în Apoc. 3,21, care va fi atribuită aceluia, care în timpul vieții sale pămîntești a biruit egoismul și fățarnicia, și cu o inimă sinceră, curată, a lucrat, descoperind în viața sa caracterul lui Dumnezeu; și iubind pe semenii cu o iubire divină, a căutat neîncetat să proslăvească pe Dumnezeu.

Realizarea acestei vieți, cu adevărat de valoare, și beneficierea de această minunată făgăduință, este posibilă, printr-o colaborare conștientă, plină de încredere a omului în Domnul Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Mîntuitorul nostru.

Experiența vieții Sale biruitoare, ca Fiul al omului și ca Fiul al lui Dumnezeu este o realitate vie pentru fiecare dintre noi și această experiență avea El s-o înfăptuiască în inimile tuturor acelora care se încred în El și împreună cu El ajutați de Duhul Sfînt, duc o viață de biruință.

Ucenicii și noi toți care citim cu interes Cuvîntul lui Dumnezeu, am privit taina lui Dumnezeu, Isus Hristos, despre care apostolul Ioan vorbește în felul următor: „Ce era de la început, ce am auzit, ce am văzut cu ochii noștri, ce am privit și ce am pipăit cu minile noastre, cu privire la Cuvîntul vieții, — pentru că viața a fost arătată și noi am văzut-o, și mărturisim despre ea, și vă vestim viața veșnică, viață care era la Tatăl, și care ne-a fost arătată; deci, ce am văzut și am auzit, aceea vă vestim și vouă, ca și voi să aveți pîrtășie cu noi. Și pîrtășia noastră este cu Tatăl și cu Fiul Său, Isus Hristos“. 1 Ioan 1,1-3.

D. OHIRCOIAS

Despre această minunată taină a lui Dumnezeu, în epistola către Coloseni 1,26-27 inspirația apostol Pavel scrie: „Vreau să zic: taina ținută ascunsă din veșnicii și în toate veacurile, dar descoperită acum sfinților Lui, cărora Dumnezeu a voit să le facă cunoscut care este bogăția slavei tainei acesteia între neamuri și anume: Hristos în voi nădejdea slavei“...

Deși Satana a căutat prin ispitirea omului la păcat, să pună o despărțire veșnică între om și Creator, în minunatul Plan de Salvare Dumnezeu a prevăzut ca Isus Hristos să locuiască în inima omului, prin Duhul Sfînt, prin credință, asigurînd omului nădejdea slavei.

În executarea acestui măreț plan de salvare, deși sîntem creați și răscumpărați prin jertfa Sa supremă de pe Golgota, Dumnezeu nu-Și impune prezența, nu pătrunde cu forța și contra voinței noastre în inima, în viața noastră. Așa după cum citim în Apoc. 3,20, El bate discret, duios, dar și stăruitor, la ușa inimii noastre, a fiecăruia, și dacă aude cineva, deschide și-L invită, El intră și ne împărtășește viața Sa, ne aduce nădejdea slavei.

Iubirea Lui veșnică, manifestată în tot ce a creat pentru binele nostru, în jertfa supremă pentru salvarea noastră, în zilnica purtare de grijă și în deosebi în înzestrarea cu făgăduința Tatălui, Duhul Sfînt; această minunată iubire divină, care nu obosește iertînd, care suspină de dor după noi, ne atrage spre El, ne copleșește, ne constrînge, să-I deschidem, să-L primim cu drag.

Bucuria încheierii planului de mîntuire și întîlnirea fericită a Domnului Isus cu Biserica Sa, este anunțată și cîntată de toți profeții și credincioșii care s-au bucurat în nădejdea fericită a realizării ei.

Înțeleptul Solomon, inspirat, în minunatul poem al iubirii din Cîntarea Cîntărilor (Cap. 5,2-6) descrie starea Bisericii de azi, a Bisericii așteptătoare a revenirii Domnului Isus.

Citind textul și căutînd să pătrundem în înțelesul adînc al acestei descrieri profetice și poetice a stării Bisericii — înainte de revenirea Domnului — vom fi mai atenți la apelul duios și stăruitor al Duhului Sfînt, care ne invită la veghere continuă și rugăciune, pentru a sta în picioare, în haină de nuntă, pregătiți să întîmpinăm pe Domnul în văzduh.

În versetul 2 din cap. 5 din Cîntarea Cîntărilor este înfățișată starea bisericii advente, așteptătoare a revenirii Sale, a fecioarelor înțelepte care vegheau pregătite, care vegheau ca inima, ca haina lor, să fie curată în orice vreme, în așteptarea Mirelui divin, a Domnului Isus Hristos, dar care din cauză că Mirele zăbovea, au ațipit și au adormit.

La un moment dat aude glasul prea iubitului ei, care bate, cerînd cu insistență, în cuvintele cele mai duioase, mai convingătoare, să-i deschidă.

În versetul 3, vedem că iubita Domnului, Biserica Laodiceană, și-a scos haina de nuntă și pare că îndreptățirea de sine, „mi-am spălat picioarele cum să le murdăresc iarăși?“ o împiedică de a deschide îndată și a merge împreună cu Mîntuitorul ei, să dobîndească aurul curățit prin

focul iubirii care se jertfește, haina albă a dreptății Sale și alifia pentru ochi, pentru a-și vedea starea.

În versetul 4 se arată că Iubitul a intervenit cu cel mai convingător argument virindu-și mina Sa, mina Sa străpunsă pentru salvarea Bisericii, pe gura zăvorului și privindu-i-o, ea s-a înduioșat de El (Zaharia 12,10) și s-a sculat să-i deschidă.

Din versetul 5 rezultă că n-a fost ușoară trezirea să se scoale din toropeala de moarte, lucru ce reiese din faptul că de pe degetele și miinile Lui picura smirnă, smirna cea mai aleasă, — simbol al suferințelor îndurate, — pînă ce ea își îmbracă ținuta cea mai potrivită și putu să se ridice și să meargă să-I deschidă.

În versetul 6 vedem că zăbava în trezire și în deschidere, îi aduse cea mai dureauă dezamăgire, căci Iubitul ei plecase, se făcuse nevăzut.

Raportul Biblic din această Cîntare a Cîntărilor arată, că în cele din urmă, după o căutare stăruitoare Biserica și-a găsit pe iubitul ei Domn și Mîntuitor și a intrat să se bucure la nunta Sa.

Ce disperare, va fi însă, în inima acelor credincioși care n-au luat seama la glasul, la bătaia de trezire, de redesteptare și nu s-au îmbrăcat în haina de nuntă, și nu-I deschid acum Domnului Isus, ca El să intre, prin Duhul Sfînt, în viața lor, să le dăruiască nădejdea mării. Domnul Isus, Martorul Credincios și adevărat, — sfătuieste pe Iubita Sa — Biserica Laodiceană (Apoc. 3, 19-21) spunînd că Celui ce va birui egoismul, trîndăvia, fățarnicia, va birui nepăsarea și va lua aminte la sfatul Său, la glasul Său, îi va da să șadă cu El pe scaunul de Domnie, după cum și El a biruit și a șezut cu Tatăl pe scaunul de domnie; lucru de care să ne facă parte Domnul și nouă fiecărui!

Căința fiului risipitor

Primește-mă la Tine, Tată,
Și iartă tot ce Ți-am greșit;
Plecînd de-acasă (azi văd bine)
Păcat de moarte-am săvîrșit.

Tu m-ai iubit și fără preget
Mi-ai dat al Tău cumînte sfat,
Dar în zadar... Eu niciodată
Nu m-am supus, n-am ascultat.

Urechea pururi mi-am plecat-o
La șoapta rea a celui rău;
Te-am părăsit, și-n altă țară
Am dus cu mine-avutul Tău.

Acolo petrecînd într-una
Cu mulți prieteni, an de an,
Am risipit averea toată,
Rămas-am fără nici un ban.

Așa făcînd, se înțelege,
În lipsuri am ajuns curînd:
Un biet prîbeag fără de casă,
Setos adesea și flămînd.

Pe căile înstrăinării
Am pribegit anî mulți, mereu
Dar azi cuprins de grea căință
Umil mă-ntorc la Tine eu.

Azi văd a mea fărădelege,
Azi văd cît de nevrednic sînt,
Ca vameșul de altădată
Iertare-Ți cer cu suflet frînt.

Urmînd a inimii pornire
Și ascultîndu-l pe cel rău,
Eu recunosc: nu mă simt vrednic
Să mă numesc copilul Tău.

Ascultă ruga mea fierbinte,
Ascultă astăzi ruga mea:
Primește-n casa părintească
Pe cel întors din calea rea.

IOAN BĂTRÎNA VOIVODENI

Bucuria vieții

(Urmare de la pag. 10)

În cartea *Eclesiastul* cap. 5 vers. 10 citim: „Cine iubește argintul, nu se satură niciodată de argint, și cine iubește bogăția multă, nu trage folos din ea, și aceasta este o deșertăciune“.

O viață fericită o putem avea numai atunci cînd găsim adevărata bucurie a vieții. „Cînd am primit cuvintele Tale, le-am înghițit. Cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sînt numit Doamne, Dumnezeuul oștirilor“, aceasta fiind experiența omului lui Dumnezeu Ieremia; și fie ca bunul Dumnezeu să ne ajute ca aceasta să fie și pricina bucuriei vieții noastre.

Felul nostru de vorbire

P. V. CAZAN

* * *

„Felul vostru de vorbire să fie:
„Da, da; nu, nu“.

* * *

Diversitatea, cu siguranță este aceea care dă farmec vieții noastre, aprinzând în noi dorul de a căuta mereu cât și năzuința de a urca tot mai sus pe culmi neatinse de nimeni. În natura care ne înconjoară se poate vedea imensa diversitate, fapt care face ca ea să fie atât de plăcută și atât de odihnitoare. În muzică marea deosebire a tonurilor face ca ea să fie atât de încântătoare și atât de înălțătoare. Incepând de la firicelul ierbiu, de la feluritele floricele cu diversele lor culori și forme și pînă la cele mai mari lucruri, cit ochiul nostru pătrunde, toate diferă între ele: „chiar și o stea se deosebește în strălucire de altă stea“.

Apostolul Petru întreba pe cei care așteptau venirea Mîntuitorului, zicîndu-le: „ce fel de oameni ar trebui să fiți voi, printr-o purtare sfîntă și evlavioasă“, iar soților, vorbind despre felul lor de viață, le scria: „cînd vor vedea felul vostru de trai: curat și în temere“.

De data aceasta vom privi asupra subiectului care tratează: „Felul nostru de vorbire“, problemă care e de mare însemnătate în viața unui credincios. Ce mare înrîurire are asupra noastră atît ca individ, biserică sau societate și ce urmări tragice sau binecuvîntate pot decurge din „felul nostru de vorbire“. În cartea lui Iov se spune că: „Dumnezeu vorbește însă, cînd într-un fel cînd într-altul“. Neîndoios nu e vorba de felul de vorbire ci de căile prin care vorbește Dumnezeu, întrucît El vorbește prin visuri, prin vedenii de noapte... Despre Saul se spune că Dumnezeu nu i-a vorbit: nici prin vise, nici prin Urim, nici prin prooroci. În vechime El a vorbit părinților noștri

prin prooroci, în multe rînduri și în multe chipuri iar la sfîrșitul acestor zile ne-a vorbit prin Fiul Său. Din toate acestea rezultă că Dumnezeu are un singur fel de vorbire, întrucît: „El este Acela și ieri și azi și în veci“, dar are felurite mijloace prin care vorbește. Acela prin care ne-a vorbit la sfîrșitul acestor zile a lăsat ca pe paginile Cuvîntului inspirat să rămînă nemuritoarele cuvinte: „Felul vostru de vorbire să fie: Da, da; nu, nu; ce trece peste aceste cuvinte, vine de la cel rău“.

Minunate sînt învățăturile Celui venit de sus. Aceluia care a vorbit ca nimeni altul. În cuvintele sus amintite se tratează una din cele mai sensibile probleme ale vorbirii. Aici se scoate în relief datorita sfîntă a omului de a mărturisi adevărul în orice împrejurare a vieții, dat fiind că e mai bine să cazi înfrînt spunînd adevărul decît să învingi pe altul spunînd neadevărul. Un adevărat urmaș a lui Hristos trebuie să atingă cel mai înalt nivel de viață, acela pe care l-a avut Isus, iar în vorbire trebuie să fie desăvîrșit. „Da al lui trebuie să fie „da“, iar „nu“ să fie „nu“. Dar de cîte ori în viață, fără să ne dăm seama, poate luași prin surprindere sau sub influența momentului, în loc de: „da“ spunem — „nu“, sau invers. De cîte ori pentru lucruri de mică valoare, pentru lucruri de nimic, sîntem în stare să

coborîm atît de jos ca să ajungem în imperiul lui Satana spunînd ceea ce vine de la el!

Vom lăsa ca prin fața noastră să se perinde cîteva cazuri întîlnite pe paginile Sfințelor Scripturi, prin care să ne dăm seama de răspunderea noastră cit și de urmările îngrozitoare ale neascultării de învățăturile sfînte ale lui Dumnezeu.

Revelația divină ne descoperă cazul cu Părintele nostru Abraam. Fiind vizitat de trei trimiși ai cerului, cu ocazia ei i-au dat lui și soției sale Sara făgăduința că vor avea un urmaș, dar Sara fînd în seamă vîrsta ei înaintată, s-a îndoit în inima ei și raportul este că: „ea a ris“. Întrebat fiind Abraam de către unul din cei trei: că „pentru ce a ris Sara“? Ni se spune că ea, Sara, a tăgăduit și a zis: „N-am ris“. Acel „Nu“ al Sarei era un „nu“ fals. Trimisul cerului i-a ripostat pe loc: „Ba da, ai ris“.

Fără a-i aduce vreo scuză, totuși se pare că ea nu și-a dat seama ce spune. Luată fiind prin surprindere și sub impresia momentului, limba i-a luat-o înainte rațiunii spunînd: „Nu“, atunci cînd ea știa că e „Da“.

Răul cel mai mare nu a fost în faptul că ea a ris ci în felul ei de vorbire, spunînd „nu“, cînd trebuia să spună „da“. Era scutită de orice pedeapsă chiar dacă spunea cu toată hotărîrea „da“ am ris. Și în cazul acesta era scutită de remușcări avînd conștiința liniștită că a spus adevărul. Cred că ea și-a dat seama imediat de greșeala pe care a făcut-o și pe care a regretat-o cerînd iertare de la Dumnezeu și că ar fi dorit ca cea clipă să nu

fi fost în viața ei, dar pe care inspirația a eternizat-o pe paginile Sfințelor Scripturi.

Să luăm un alt caz unde în loc de „Nu“ s-a spus „Da“, care însă era un „da“ fals, neadevărat, venit de la cel rău. Un om, numit Anania, care a trăit în primele zile ale creștinismului, și-a vândut moșioara pe care o avea, și-a oprit o parte din preț, cu știrea nvestei lui Safira; apoi a adus partea cealaltă, și a pus-o la picioarele apostolilor.

Petru i-a zis Safirei: „Spune-mi, cu atît ați vîndut moșioara?“ „Da“, a răspuns ea „cu atîta“. Reiese că același răspuns îl dăduse și Anania, căci Petru îi zise: „Pentru ce ți-a umplut Satana inima ca să minți pe Duhul Sfînt“. „Cum de v-ați înțeles între voi să ispițiți pe Duhul Domnului“, a zis el Safirei. Ei au nesocotit sfatul care li s-a dat. „Da“, al lor nu a fost un „da“ adevărat. Urmările au fost îngrozitoare.

Păcatul lor nu era pentru că oprise o parte din prețul averii lor. Raportul este: „Dacă n-o vindeai, nu rămînea ea a ta? Și după ce ai vîndut-o nu puteai să faci ce vrei cu prețul?“ Păcatul lor era că în loc de „Nu“ ei au zis „Da“. Ei au spus o minciună și aceasta vine de la cel rău, care este tatăl minciunii. Ei au plătit cu prețul vieții lor neascultarea de Cuvîntul lui Dumnezeu și istoria păstrează acest tablou atît de trist ca mîrturie pentru toți aceia care vor nesocoti pe Cel care ne vorbește din ceruri.

Să cugetăm fiecare la partea practică a problemei, la anumite aspecte legate de viața noastră zilnică, prin care să ne dăm seama de starea noastră reală, întrucît din teorie adesea ni se pare că stăm foarte bine dar cînd trecem la practică atunci ne dăm seama de ce sîntem în realitate.

Practica vieții ne arată că avem încă de urcat ca să ajungem la statura de om mare, la statura plinității lui Hristos. De aceea să privim spre El,

care este și va rămîne modelul nostru desăvîrșit. El, atunci cînd era „Da“, a spus „Da“; chiar dacă a trebuit să plătească cu prețul vieții Sale acest răspuns, totuși El a rămas statornic, mergînd pe calea care duce la cer.

Una din multele acuzații care I s-au adus cu ocazia condamnării Sale la moarte a fost și aceasta că El se face pe Sine Fiul lui Dumnezeu. Fiind tras la răspundere pentru cele ce a fost acuzat, ni se spune că Isus nu a răspuns nimic, dar fiind întrebat direct la această problemă de către însuși Marele preot, ni se spune: „Marele preot s-a sculat în picioare, și i-a zis: Te jur, pe Dumnezeu cel viu, să ne spui dacă ești Hristosul, Fiul lui Dumnezeu“. „Da“, i-a răspuns Isus, „sînt!“ Atunci marele preot și-a rupt hainele și a zis: „A hilit! Ce nevoie mai avem de martori? Iată că am auzit hula Lui“. Domnul Isus nu putea să nege legătura Sa cu Dumnezeu. El a venit să dea dovadă tocmai despre aceasta, de aceea răspunsul a fost „Da“. Acesta a fost adevăratul „Da“. Isus spune că Satana nu găsea nimic în El pentru că nu lua nimic din ce vine de la el, adică de la cel rău.

Să privim spre El, să venim la El și să învățăm de la El, și în toate acțiunile vieții noastre să dăm dovadă că am fost, că sîntem, și că vrem să fim cu El.

Să luăm însă bine aminte la cele spuse despre acei care îl vor urma pe Miel oriunde va merge El: „Și în gura lor nu s-a găsit minciună, căci sînt fără vină înaintea scaunului de domnie al lui Dumnezeu“. În gura lor nu s-a găsit nimic care vine de la cel rău, întrucît felul lor de vorbire a fost: „Da, da; și nu, nu!“

Despre Cărțile Bibliei

(Urmare de la pag. 6)

prind material ce în mod învederat este inferior și nepotrivite de un loc printre scrierile marilor profeți Ebrei. Însă cartea Întîia a Macabeilor conține a valoroasă istorie. Eclesiasticul cum și Înțelepciunea lui Solomon cuprind multe proverbe înțelepte și pioase.

Luther se împotriva Apocriefei pe motiv că răspîndește idei contrare canonului ebraic. Printre acestea erau doctrina purgatoriuului și folosul rugăciunilor pentru morți. 2 Mac. 12,43-45. De asemenea el atrăgea atenția asupra nespusei de marele accent pus pe dobîndirea meritului prin fapte bune. Tobit 12,9; Eclesiasticul 3,33; Ezdra 8,33; etc.

Cele șaiszeci și șase de cărți ale canoanelor Vechiului și Noului Testament ocupă un loc deosebit.

Aceasta nu fiindcă aceste cărți ale Apocriefei și Pseudepigrfei nu-și au valoarea lor. Chiar și cea mai simplă dintre ele ne comunică ceva despre credințele și obiceiurile acelor vremi.

Însă între cele șaiszeci și șase există o coeziune și o consistență ce sînt așteptate și cerute din partea documentelor ce-și propun să prezinte adevărul despre Dumnezeu.

Aceasta este cea mai deplină măsură a canonicității. Și în cursul secolelor, cărțile care au atins această cerință, au fost declarate ca „încadrate“ în ea.

În ce privește Noul Testament, toți sînt de acord că toate cărțile canonice tradiționale sînt în număr de douăzeci și șapte.

În ce privește Vechiul Testament, pare un motiv îndreptățit a fi urmată părerea catolicului Jerome și a protestantului Luther, recunoscîndu-se cele treizeci și nouă de cărți ale canonului ebraic drept cele care merită cel mai mult încrederea noastră.

Psalmul

fericirii

*Fericit bărbatul care
e de Domnul temător,
Și pe căile sfințite
pași-și poartă de cu zori.
Căci atunci ai bucuria
lucrului din mîna ta,
Fericit te simți în viață,
bine-ți merge pururea
In lăuntrul casei tale
ți-e nevasta tot mereu
Ca o viță roditoare
ce-și aduce rodul său.
Iar copiii dați de Domnul,
ca lăstarul de măslin,
Stau în jurul mesei tale
bucurîndu-se din plin.
Așa este totdeauna
omul binecuvîntat,
Căci el s-a temut de Domnul
și se teme ne-ncetat.
Din Sion să-ți dea Domnul
binele cel mult dorit,
Și să poți vedea Salemul
cum e veșnic fericit,
Și să-ți poți vedea copiii,
și nepoții din copii,
Pace ție Izraele
și acum, și-n veșnicii.*

H. A.

Curierul
ADVENTIST